

Havonta megjelenő tájékoztató és gondolatébresztő folyóirat a Krisztus visszajövetelét váróknak

Adventszemle

2015. július

Várjuk Jézus visszajövetelét

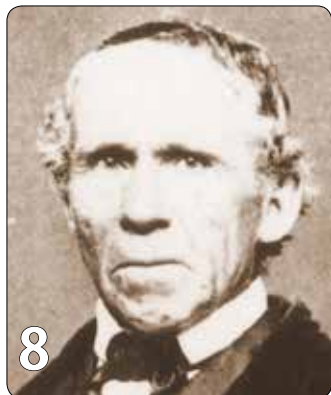
A Generál Konferencia rövid története

„Kelj fel! Világosodjál! Jézus jön!”

Adventszemle

„Íme, Én hamar eljövök...”

Küldetésünk, hogy Urunkat, Jézus Krisztust dicsőítsük határtalan szeretete bizonyítékainak ismertetésével. Célunk az, hogy cikkeink és híreink által olvasóink jobban megismerjék a Megváltót, és reménykedve várják közeli eljövetelét.

8

3 Vezércikk

Teodor Huțanu

Mit teszünk az Ülésszak után?

4 Hírszemle

- Romániai egyház
- Világegyház

8 Alapcikk

Adrian Petre

Várjuk Jézus visszajövetelét

12 Perspektívák

Claudiu Miron

„Kelj fel! Világosodjál! Jézus jön!”

14 Perspektívák

Csabay Gyula László

Egy világszéles családhoz való tartozás élménye

21

17 Ismerjük meg adventista családunkat

- A marosújvári gyülekezet
- Szlovénia

18 Bibliai gazdaságtan

Dan Constantinescu

A szociális védelem bibliai szemléletmódja

21 Interjú

Az Adventszemle szerkesztősége

Amikor Isten magaslatokon hordoz

24 Ellen White centenárium

Theodore Levterov

Isten üzenetközvetítője – fejlődő egyház, új kihívások

24

26 Reflexiók

Florin Lău

Főkolompós, de nem farizeus

28 Tapasztalat

Az Adventszemle szerkesztősége

A kegyelem tanúbizonyossága

30 Gyermeekoldal

Alina Chirileanu

A Zsoltárok gyöngyszemei

31 Szívtől szívnek

Marius Munteanu

A mi egyházunk vagy az Úr egyháza?

28

„Isten rendelése, hogy amikor a világ minden részéről képviselők a Generál Konferencia ülészakán összegyűlnek, akkor tekintéllyel legyenek felruházva. Néhányan azon tévedés veszedelmében forognak, hogy egyetlen ember vagy kis embercsoport értelmének és ítélőképességének a hatalom és a befolyás azt a teljes mértékét tulajdonítják, amit Isten egyházára ruházott, amikor a Generál Konferencia ülészakán Isten munkájának jólétét és fejlődését tervezik.” (9T 260)

2015. július. A Romániai Hetednapi Adventista Egyház hitnevelő és tájékoztató havilapja. Megjelenik havonta az Unióbizottság irányításával.

Igazgató Ioan Câmpian-Tătar, Főszerkesztő Teodor Huțanu Tanácsadók Marius Munteanu, Ștefan Tomoiagă, Eduard Călugăru, Florin Istrate, Mihai Maur, Aurel Neațu, Iosif Pașca, Georgel Pirlitu, Szász Ernő, Különleges munkatársak Romică Sirbu, Nelu Burcea, Daniel Chirileanu, Florian Ristea, Fordította Papp Andrea és Zakariás Loránd, Szerkesztette Mezei Áron, Tördelés Szócs Erzsébet, Levelezési cím Curierul Adventist (Adventszemle), str. Cuza Vodă, nr. 12, Cluj-Napoca, jud. Cluj, cod 400107, Tel. 0740-100015 E-mail mezeiaron@yahoo.com, Website www.curieruladventist.ro, Nyomtatás Tipografia Fast Print, Șos. Cernica, nr. 101, Pantelimon, jud. Ilfov, Tel. 021/3230020, Fax 021/3230040

ISSN 1842 - 3361

Mit teszünk az Ülésszak után?

Dániel prófétát az ima bajnokának is nevezhetnénk. Életrajza a válsághelyzetek és az ima csodálatos egyesüléséről beszél (lásd Dán 2:17-18). Dániel azonban nem csak a nehézségek idején imádkozott. A Biblia világosan rámutat: *Dániel pedig, amint megtudta, hogy megíratott az írás, beméne az ő házába; és az ő felső termének ablakai nyitva valának Jeruzsálem felé; és háromszor napjában térdeire esék, könyörge és dicséretet tón az ő Istene előtt, amiként azelőtt cselekszik vala.* (Dán 6:10). „Amiként azelőtt cselekszik vala” – ez volt hitéletének szabálya.

A Generál Konferencia 60. Ülésszaka alkalmából előljáróink felhívást intéztek hozzánk, hogy kitartó imával és a Szentírás komoly tanulmányozásával készüljünk. A „felüdülés az Ige által” és a „100 nap ima” két olyan kezdeményezés, amelyet világszerte adventista családunk az ülésszak munkálatainak és döntéseinek támogatása érdekében indított. Az elvárás az, hogy maga Isten szóljon hozzánk az egyház ezen különleges találkozása által és mi, az egyház, hajlandóak legyünk meghallani Őt.

Ezekben a napokban, amikor a kommentárok „pro” és „kontra” hangzanak, azt a buzdítást kaptuk, hogy ne siessünk a mikrofonok mögé állni a propaganda céljával, hanem vonuljunk el belső kamránkba, hagyjuk figyelmen kívül a kinti jelzéseket és „titkon” (Mt 6:6) beszélgesünk Istennel. Amikor mindenhol a nyilvános véleménynyilvánítás van napirenden, a Szentlélek emlékeztet: „Csendesedjetek és ismerjétek el, hogy én vagyok az Isten!” (Zsolt 46:11)

Azért, hogy az aggodalom és nyugtalanság ne uralkodjon el rajtunk, ne tévesszük szem elől, hogy az Úr egyházát nem győzhetik le a pokol kapui (Mt 16:18). Habár gyenge és tele van hibákkal, mégis Isten szeretetének legértékesebb tárgya. Ez érvényes minden lélekre, aki az egyház sorsához kötődik. Kiáltunk tehát együtt Dáviddal: „Az Úr az én világosságom és üdvösségem: kitől féljek? Az Úr az én életemnek erőse: kitől remegjek?” (Zsolt 27:1)

Sok háborgást átélt egyházunk viharai közepe ott áll Megváltásunk Istene. Amikor a hullámok fenyegetésére figyelve szem elől tévesztjük az Ő erőteljes és szerető jelenlétét, a tanítványokhoz hasonlóan megrémülünk: „Mester, nem törődöl vele, hogy elveszünk?” (Mk 4:38) Ennek eredménye nemcsak abban nyilvánul meg, hogy egymásra kiabálunk, hanem abban, hogy sajnálatos módon Istennel is hasonlóképpen viselkedünk.

Dániel emlékeztet arra, hogy alakítsunk ki jó szokásokat, mert a válság idején a maszkok eltűnnek és mi megmutatkozunk a magunk valóságában. „Amiként azelőtt cselekszik vala” – az Istennel fenntartott kapcsolatról van itt szó és ez egy olyan megkülönböztető jel, amelynek megszerzésére a mennyei Mester minden követőjének vágya kellene. A végítélet napján egyesek a hegyek közé és a barlangokba menekülnek (Jel 6:15-17), míg mások örömmel fogadják várva várt Megváltójukat (Ésa 25:8). Amit azelőtt tettünk, akkor is azt tesszük majd.

Az ülésszak végével mi is befejezzük az imát és a bibliaolvasást? Az izgalmak, a válaszreakciók annyira elsötétítik látóhatárunkat, hogy elfeledkezünk a kikötő világítóoszlopáról vagy a mennyei irányítótornyról? Ha térden állva, Bibliával a kezünkben, igazságban léptünk ennek az ülésszaknak a kavargó árájába, akkor ennek végeztével is kitartóan őrizzük ugyanezt a magatartást, „mint akik újonnan születettek nem romlandó magból, de romolhatatlanból, Istennek ígéje által, amely él és megmarad örökké” (1Pt 1:23).

A mi „boldog reménységünket” semmi nem árnyékolhatja be. Az adventisták, a várakozók teljes figyelmüket a visszajövetelre irányítják, és nem engedik meg, hogy valami közjük és hitük célja közé álljon. Az új Jeruzsálem felé nyitott ablakkal boruljunk térdre, imádkozunk és dicsőítsük Istenünket, aki eljön és „nem hallgat” (Zsolt 50:3), mert ugyanezt tesszük majd az örökkévalóságban is! ■

Teodor Huțanu,
az *Adventszemle*
főszerkesztője

■ ROMÁNIAI EGYHÁZ

Változások a romániai Hetednapi Adventista Egyház intézményeinek élén .....

A Romániai Hetednapi Adventista Egyház Végrehajtó Bizottsága május második felében ülésezett az Unió székházában, és döntött, kik szolgálnak majd az előttünk álló időszakban egyházunk különböző intézményeinek élén.

Virgil Peicu testvér nyugdíjalományba vonulását követően az Adventista Egyház Nyugdíjalapjának igazgatói, valamint a Curierul Adventist folyóirat főszerkesztői tisztségét Teodor Huțanu testvér tölti be. Huțanu lelkész 2005 és 2014 között a Román Unió elnöke volt, 2001 és 2005 között pedig az Unió titkára.

Az Adventista Teológiai Intézet új főigazgatója Cătălin Bărbulescu testvér. Kinevezése előtt a Munténiai Egyházterület Nevelési (2013-2015) és Ifjúsági Osztályának az igazgatója volt (2001-2008).

Az Adventista Teológiai Intézetnek új káplánja is van Gheorghe Șchiopu testvér személyében. Șchiopu testvér az Olténiai Egyházterület Ifjúsági Osztályát vezette 2005 és 2013 között, 2014 és 2015 között a krajovai Adventista Te-

ológiai Líceum káplánja, 1999 és 2003 között pedig a krajovai AMiCUS Diák-egyesület lelki tanácsadója volt. Jelenleg a Montemorelos Egyetem pszichológia és családon belüli kapcsolatok kárában magiszteri tanulmányait végzi.

Benjamin Stan lelkész – a Teológia eddigi káplánját – az Unió keretében az öskerek és kisöskerek tevékenységének koordinációjával bízták meg.

Az Adventista Médiaközpont csapatához csatlakozott Marius Creța lelkész, aki a Timpul Speranței (A reménység ideje) című rovat szerkesztője és műsorvezetője lesz. Creța testvér ezelőtt a Dél-Erdélyi Egyházterület Közkapcsolatok és Vallásszabadság Osztályának volt az igazgatója, valamint a brassói „Maranatha” gyülekezet lelkésze.

Adrian Neagu lelkész a Viața și Sănătatea Kiadó új szerkesztőségi titkára, aki ezen új tisztsége mellett a Semnele Timpului (Az Idők Jelei) című folyóirat szerkesztője is. 2005 óta írja és szerkeszti a Curierul Adventist (Adventiszemle) „Ismerjük meg advent családjunkat” című rovatát. Adrian Neagu testvérrel minden szombaton találkozha-

tunk a Speranța TV „Lumini din trecut” (A múlt fénypontjai) című műsorában.

Adrian Geantă főszerkesztő-helyettként csatlakozik a Semnele Timpului folyóirat szerkesztőségi csapatához. Ezidáig segédlelkészként szolgált az Olténiai Egyházterületben.

Egyházunk két webfejlesztőt is alkalmazott, Daniel Grigore lelkész és Marian Mihai lelképásztort.

Daniel Grigore testvér, aki ezidáig az Olténiai Egyházterületben szolgált segédlelkészként, kijelentette, hogy amivel nap mint nap szembesül a világhálón, az arra ösztönzi, hogy olyan új módszereket dolgozzon ki, amelyek a Biblia és az Adventista Egyház hasznára lehetnek. Már több éve tevékeny ezen a területen, és legfőbb célja az internetes evangéliumi szolgálat fejlesztése.

Marian Mihai testvér ezelőtt Sola Scriptura-koordinátorként dolgozott Munténiában, lelkészként pedig Buzău és Dâmbovița megyében szolgált.

*Adventista Info,
730/2015. június 22.*

„Az imádság ünnepe” – újabb felhívás a személyes odaszentelődésre .....

2015. június 13-án, szombaton a bukaresti „Labirint” gyülekezetben sor került „Az imádság ünnepe” nevű eseményre, immár harmadik alkalommal.

Az esemény célja – az imák meghallgatásáért érzett hála kifejezésre juttatása mellett – annak a ténynek a mélyebb tudatosítása volt, hogy csakis kitartó, forró imák eredményeként szeszülhetünk lelki felüdülésben.

Az esemény különleges meghívottja Mario Brito lelkész volt, az Inter-Európa Divízió részéről, aki a péntek esti istentiszteleten hangsúlyozta: égető szükségünk van arra, hogy a Szentírásan keresztül minél jobban megismerjük Istent. Hiteles imaélet nincs az Ige mélyenszántó kutatása nélkül, és sokszor

imáinkra a választ a Biblia végeláthatatlan bölcsességében fedezzük fel.

Az eseményen a Munténiai Egyházterületet Marius Necula lelképásztor képviselte.

Szombaton délelőtt a bukaresti gyülekezetek képviselői tettek bizonyosságot, és osztották meg a hallgatósággal Istennel megélt személyes tapasztalataikat. A felszólalásokból kicsengő közös nevező ekképpen fogalmazható meg: semmi sem helyettesítheti életünkben az imát; ha hittel kérjük Istent, és teljes lényünkkel Rá bízunk magunkat, Ő kész hatalmas dolgokat véghezvinni általunk. Mario Brito lelkész prédikációja kidomborította az igazságot, mely szerint személyesen is megismerhetjük

Istent, és egyre közelebb kerülhetünk hozzá, ha naponta megnyitjuk előtte szívünket az ima hullámhosszán.

Az istentisztelet végén a résztvevők megfogták egymás kezét, és a gondolatok, célok és az Úr iránti vágy egységének jelképeként egy nagy imakört alkottak.

A találkozás nemcsak kellemes volt, de ünnepélyes, felemelő és ösztönző is, ami az imalelkületet illeti. Az ima ugyanis a bukaresti adventista gyülekezetek tevékenységeinek kiapadhatatlan forrása.

*Adventista Info,
730/2015. június 19.*

„Olvasó manó” és „Aki olvas, okosodik” – két sikeres gyerekprogram .....

2015. június 14-én, vasárnap, az Adventista Teológiai Intézet megtelt csengő hangocskákkal, széles mosolyokkal, kristálytisztá nevetéssel, örömmel, csintalansággal, türelmetlenséggel, sok okos, engedelmes, szép és olvasni vágyó gyerekekkel.

„Olvasó gyerekből gondolkodó felnőtt” jelige alatt zajlott az „Olvasó manó” (Lecturici) program első szakaszának díjkiosztó ünnepsége, melybe 633, 5–11 év közötti gyerek nevezett be. Közülük 373-an díjat kaptak elért eredményeikért, és 140-en megkapták az „Olvasó manó” címet is, mivel nagyon sok könyvet sikerült elolvasniuk.

Minden területen az első három díjazott részt vehet a Munténiai Egyházterület Ifjúsági Osztálya által szervezett táborban. Hatalmas örömet jelentett a szervezőknek, amikor tudomásukra jutott, hogy egyes gyerekek meghaladták a számukra kiosztott elolvasandó könyvek számát (a március 1 – május 31 köz-

ötti időszakban, a haladó csoportban, a 9–11 évesek körében az egy gyerek által elolvasott legtöbb könyv: 26).

A program három hónapja alatt 373 gyerek összesen 2071 könyvet olvasott

el, ami átlagosan 5,55 könyvet jelent gyerekenként.

Az Olténiai Egyházterületnél is megrendezésre került egy hasonló program, „Aki olvas, okosodik” címmel. Ennek a díjkiosztó ünnepségére június 13-án, szombaton került sor, Slatinán. A program kezdetén több mint százan iratkoztak fel a versenyre. A szabály-

zat értelmében, a versenyzők pontokat gyűjthettek minden 2014. december 1 – 2015. június 1. között elolvasott könyv írásos összefoglalójáért, melyeket beküldtek a szervezőknek. Az elolvasott könyvek kétharmad részét valóságos könyvek és a Biblia képezte, egyharmad részt pedig más, a gyerekek jellemét fejlesztő irodalmi alkotás.

A legkiemelkedőbb eredményeket korcsoportok szerint egy-egy Amazon Kindle e-readerrel, egy emlék kitűzővel és egy részvételi oklevéllel jutalmazta az Olténiai Egyházterület Ifjúsági Osztálya.

A találkozás végén a verseny szervezői kifejezték reményüket, hogy a jövőben egyre több gyerek és fiatal csatlakozik az ilyen és ehhez hasonló programokhoz, tudatosítva, hogy „aki olvas, okosodik”.

*Adventista Info,
730/2015. június 19.*

Elballagtak az Adventista Teológiai Intézet 2015-ben végzett diákjai .....

Ezekben a napokban az egész országban a figyelem a tanulmányaikat végző diákokra összpontosul. Az Adventista Teológiai Intézet diákjai is ballagtak. Az ünnepi tanévzárásra június hetedikén, vasárnap került sor az intézet nagytermében. A ballagók motója a következő volt: „Új jövőt és új reménységet!” (Jer 29:11). Az ünnepélyen a ballagókon kívül részt vettek tanáraink, családtagjaink, barátaink.

Az alkalom különleges meghívottja dr. Ismael Castillo, a mexikói Montemorelos Egyetem professzora volt. „Boldogan veszek részt e tanulmányzáró ünnepélyen, hiszen nagy megvalósítás ez mind a diákoknak, mind pedig tanárainknak, továbbá

örömmel nyugtázhatom, hogy ezen végzősök is igazolják, hogy eredményes

a Montemorelos Egyetem és a cernicai Adventista Teológiai Intézet közötti együttműködés.”

Az idén két szakon végeztek: adventista lelkészképző szakon, valamint ro-

mán-angol nyelv és irodalom szakon. Magiszteri végzőseink is vannak; ők a világ két kiváló adventista egyetemén – az Andrews-on (teológia szakon) és a Montemorelos-on (neveléstudományi szakon) – szereztek diplomájukat. A végzősök bemutatását és az oklevelek átadását az évfolyamvezető tanárok – dr. Traian Aldea egyetemi adjunktus (lelkészképző szak) és dr. Roxana Lupu egyetemi adjunktus (román-angol nyelv és irodalom szak) – tették meg;

felszólalt továbbá dr. Ismael Castillo egyetemi professzor és dr. Szallós-Farkas Zoltán egyetemi docens.

A terembe történt bevonulástól egészen az ünnepély végén tartott közös

fotózásig minden egyes pillanatot mély-
ségeesen átéltek a jelenlévők, főleg a
végzősök, szülei és tanárai.

Az idén végzett diákok csatlakoznak
ahhoz a több mint 1500 egykori vég-
zőshöz, aki az Adventista Teológia 91
éves fennállása alatt ezen intézet fa-
lai között tanult. 2015 fontos év szá-
munkra: az idén kapta meg intézmé-
nyünk az ARACIS-akkreditációt, amely

elismerés a romániai adventista felső-
oktatás minőségét igazolja, és egy újabb
meggyőző érv amellet, hogy érdemes
a gimnáziumot végzett fiataloknak in-
tétetünket választaniuk (lelkészképző
kar és óvó- és tanítóképző).

Az idén a beiratkozás július 13. és
23. között, valamint szeptember 7. és 16.
között zajlik. Újdonság, hogy az idén
indul az egészségügyi posztliceumi kép-

zés, amelyre szeptember 1. és 9. között
lehet jelentkezni.

Bővebb információkat a következő
webcímen vagy telefonszámokon kap-
hatnak a kedves érdeklődők:

<http://institutadventist.ro/admitere>
tel.: 021 369 53 50, 0744 68 51 23,
0744 15 77 23

Bibliai falu – egy időutazás tapasztalata.....

Május 28-a és június 4-e között ke-
rült megrendezésre második alkalom-
mal a *Bibliai falu* program. Ez az ese-
mény kiváló ajándéknak bizonyult min-
den gyermek számára. Mintegy 20000
bukaresti használta ki az alkalmat, hogy
meglátogassa a Hetednap Adventista
Egyház szervezésében, a főváros Tine-
retului Parkjában felállított bibliai tör-
ténelem- és kultúraoázist. Ez nem jöhe-
tett volna létre azon többszáz önkéntes
segítsége nélkül, akik idejüket, moso-
lyukat és tudásukat kínálták fel a látoga-
tóknak, és mindazoknak, akik szerettek
volna többet megtudni az
ókori Izrael mindennap-
jairól. Sokan csodálkozva
tapasztalták, hogy nem
csak a gyerekeket, hanem
a felnőtteket is elbűvölték
a rövid bemutatók, ame-
lyeken a bibliai faluban
részt vehettek.

A kicsik elragadtatot-
tan látogatták a mini-ál-
latkertet, a nagyobbak el-

látogattak a zsinagógába, ahol betekin-
tést nyertek az ókori zsidó írás titkaiba.
A pékségtől kezdve a kovácsműhelyig,
fonást és szövést bemutató kelmeké-
szítő műhely, ácsműhely és fazekasmű-
hely is működött, melyek mindegyiké-
ben kipróbálhatták kezűgyességüket.
A bibliai falu felüdítő eseményként ha-
tott a város életében. Erre a felüdülésre
mindig szükség van annak érdekében,
hogy a vallás ne váljon babonává az em-
berek számára.

Nem nehéz elképzelni, hogy a kö-
vetkező alkalommal, amikor ezek a gye-

rekek meghallanak egy bibliai történe-
tet, elméjükben összeállnak a kirakós
darabjai és visszaemlékeznek mindarra,
amit a faluban láttak. Lehetséges, hogy
az ókori viselet látványát, a kezükre ta-
padó vizes agyag érzését, egy kisbárány
illatát vagy a zsinagóga csendjét őrzik
meg emlékezetükben. Ezek az emlékek
értékesebbek a gyermekek számára,
mint egy baba vagy egy kisautó. Ez egy
olyan időtálló tapasztalat, amely a bib-
liai értékekhez társulva él tovább és szé-
pen fejleszti lelki életüket.

A következő évig, amikor is a szer-
vezők remélik egy újabb
ilyen alkalom megrende-
zését, részletesebb képet
alkothatnak erről az ese-
ményről, és elolvashatják
kollegáink véleményét
az *Afirmativ.com*, *Știri
creștine* és *OrthoNews*
oldalain.

*Alina Kartman /
Semnele timpului*

■ VILÁGEGYHÁZ

Milyen kritériumok szerint választják ki a Generál Konferencia ülészakán részt vevő képviselőket? .....

A Hetednap Adventista Egyház
Generál Konferenciájának 60. Ülészaka-
ra 2015-ben a texasi San Antonio-
ban kerül sor, melyen több mint 170
ország 60000 képviselője vesz részt.

Bár sokan úgy vélik, hogy ez csak egy
világszintű találkozó, amelyen a résztve-

vők zenét és prédikációkat hallgatnak,
találkoznak régi barátokkal és újakat is
szereznek, ez az esemény tulajdonkép-
pen egy munkatalálkozó, melynek kere-
tén belül megválasztják a egyház világ-
szinten tevékenykedő vezetőségét, meg-
beszélnek a válságos kérdéseket és dönté-

seket hoznak azzal kapcsolatban, hogy
az egyház a következőkben hogyan jár-
jon el küldetése teljesítése érdekében.

Munkálatok

A képviselők, akik az egyház hiva-
taltos küldöttei minden területről, részt
vesznek a Generál Konferencia ülés-

szakának döntéshozatali folyamatában. Kik ezek a képviselők? Hogyan választják ki őket? Milyen felelősségük van a Generál Konferencia ülészakán?

A képviselők kiválasztására vonatkozó utasítások megtalálhatóak a Generál Konferencia Szabályzatában, mely meghatározza a világszéles egyház céljait és tevékenységét, valamint a Generál Konferencia munkálatainak menetét.

A következőkben megpróbáljuk nagy vonalakban, szakmai kifejezések mellőzésével meghatározni, hogy mit jelent képviselőnek lenni, milyen feladatok elvégzése hárul ezekre a személyekre és kik alkotják ezt a működő szervezetet.

Tudjuk, hogy a tagok a helyi gyülekezetekhez tartoznak. Egy adott földrajzi terület helyi gyülekezeti konferenciákat/misszióterületeket alkotnak, vagy bizonyos esetekben egyetlen uniót. A konferenciák alkotják az uniókat, melyek a Generál Konferencia alapkövét képezik.

A Generál Konferencia uniói és divíziói, a szabályzat értelmében, a számarányok alapján választják ki a képviselőket. A Generál Konferencia Végrehajtó Bizottságának tagjai is képviselőként vesznek részt a Generál Konferencia ülészakán.

Minden divízió képviselőinek legkevesebb 50%-a laikus tagokból, lelkészekből vagy más, első vonalban tevékenykedő személyekből tevődik össze. Ennek az 50%-nak a többsége pedig laikus tagokból áll.

Kétféle képviselő létezik: egyszerű képviselők és általános képviselők. Az egyszerű képviselők képezik a Generál Konferencia szervezeti egységeit, a Szabályzat értelmében.

Az általános küldöttek képviselik a Generál Konferenciát és annak intézményeit, a divíziókat és azok intézményeit.

A Generál Konferencia ülészakának teljes képviselete a következőkből tevődik össze:

1. A szervezeti egységeket képviselő küldöttek

2. A divíziók küldöttei a helyi taglétszám és az összetaglétszám arányának függvényében

3. A Generál Konferenciát, annak intézményeit, divízióit és azok intézményeit képviselő küldöttek

Kik a képviselők?

Néhány érdekes adat az idei Generál Konferencia ülészakával kapcsolatban:

Egyszerű képviselők száma: 1 559

Általános képviselők száma: 1 007

Összképviselő: 2 566

A képviselők elosztása korcsoportok szerint:

30 év alattiak: 6%

30–39 év között: 10%

40–49 év között: 26%

50–59 év között: 35%

60–69 év között: 19%

70 év fölött: 3%

A képviselők eloszlása nemek szerint:

Nők: 17%

Férfiak: 83%

Hogyan választják ki a képviselőket?

Fontos megjegyeznünk, hogy a Generál Konferencia általános képviselőit nem a Generál Konferencia, hanem az uniók és divíziók választják ki. A kivá-

lasztott személyek képviselik saját szervezetüket a Generál Konferencia Ülészakán.

A szervezeti egységeket képviselő Végrehajtó Bizottságok választják ki az egyszerű küldötteket. Ha az illető személy egy missziót képvisel, a küldötteket annak a szervezeti egységnek a bizottsága választja ki, ahova az illető misszió tartozik. Ez laikus tagokból, lelkészekből, tanárokból és a gyülekezet vezetőiből áll.

Feladatuk az ülészakon való jelenlét, a munkálatokban való részvétel, melyek keretén belül közösen megvitatják, megbeszélik és leszavazzák a napirendi kérdéseket. Ők a Hetednapos Adventista Egyház tagjai, akik érdeklődést tanúsítanak és bekapcsolódnak az egyház tevékenységbe.

A Generál Konferencia vezetősége a világ minden tájáról meghívott hívókat a „100 nap ima” kampányban való részvételre, mely a Generál Konferencia ülészaka előtt és annak egész ideje alatt zajlik. Imádkoztatok a képviselőért, a küldöttekért, akik dolgoznak ennek a rendkívül lényeges munkának a teljesítésén. A Generál Konferencia ez évi ülészakának a mottója: „Kelj fel! Világosodjál! Jézus jön!”

Info Adventist, 728/2015. június 5.

Várjuk Jézus visszajövetelét

A Generál Konferencia rövid története

Keserűséggel tekintve vissza szeretett egyházukra, melyből kizárattak, az első adventisták nagy ellenkezéssel fogadták az újonnan alakult mozgalom szervezési munkálatait: egységük köteleke egyedül Megváltó Jézus Krisztusuk visszajövetelének szeretetteljes várása volt.¹ Élénken emlékeztek George Storrs szavaira, miszerint egy egyház annak „megszervezése pillanatában Babilonná válik”.² Az 1844-es nagy csalódás a millerita egység meglazulásához, és a próféciák teljesedésének különböző magyarázataival összekapcsolva, annak feldarabolódásához vezetett.

Az az adventista csoport, amely elfogadott egy közös teológiai értelmezést (melynek része volt a szombat eszkatológiai szerepe a hármasság üzenet összefüggésében, a szentély tana, valamint Ellen G. White mint Isten üzenetközvetítőjének az elfogadása), 1848 után megszilárdult és fejlődésnek indult.³ Míg 1850-ben körülbelül 200 adventistáról tudunk, két évvel később ezek száma már 2000-re emelkedett.⁴

Ez a növekedés természetesen szervezetet is követelt. Már 1850-től kezdődően James White írni kezdett az utazó prédikátorok anyagi támogatásának szükségességéről. Ehhez a kezdeményezéshez Ellen White is csatlakozott, aki bizonyos személyek rajongó tapasztalatainak fanatizmusa ellen is szólt. Az anyagi támogatás és a fanatizmus fékentartása képezte „az evangélium rendjének”⁵ kiindulópontját.

Mindehhez társult⁶ a helyi gyülekezetek megszervezése is, gondjaikkal együtt, mint például ingatlanbirtoklási kérdések, diakónusválasztás, presbiterválasztás, majd később a nyomda vezetése, amelyek végül a „Hetednap Adventista” megnevezés kiválasztásához vezettek a jogi szervezés véghezvitele érdekében, 1860-ban. Egy évvel később szervezték meg az első egyházterületet, Michiganben (1861). 1863-ban alakult meg a Generál Konferencia, melynek azóta is célja „biztosítani a munka egységét és hatékonyságát, valamint népszerűsíteni a jelenvaló igazság ügyének általános érdekeit.”⁷

A Generál Konferencia első ülészaka (1863)

A Generál Konferencia ezen első ülészakán eldöntötték a szervezet felépítését, melynek szabályzatát 9 cikkelyben foglalták meg. Az elnök, a titkár és a pénztáros felügyelte és szervezte meg a mintegy 30 lelkész munkáját a 3 500 adventista tag részére, lelkészi támogatást és a szükséges anyagi erőforrásokat biztosítva a helyi gyülekezeteknek. A pénzalapot a rendszeres adakozás tervének elfogadása biztosította, majd minden gyülekezet és lelkész negyedéves és éves jelentésben közölte az elköltött vagy az egyházterülethez beküldött pénzüsségeket. A következő ülészakokra évente került sor. 1891-től kezdődően két évente, 1905-től négy évente, majd 1970-től öt évente rendezték meg ezeket.⁸

1863 után az Adventista Egyház folyamatosan növekedett. Míg 1863-ban 3 500 tag csoportosult 13 egyházterületbe, 1890-ben már 15 000 tagot számláltak 24 egyházterületben, mely közül az elsőt az USA területén kívül Dániában

Battle Creek, 1863, az első Generál Konferencia

John Byington, az első elnök (1863–1865)

hozták létre. Ez a növekedési és megszilárdulási időszak az 1863-ban megvalósított jó szervezés eredményeképpen következhetett be.

Az 1888-as Generál Konferencia – teológiai kihívások

Az 1863-ban megalakult szervezetről azt hitték, hogy rövidebb ideig lesz szükséges az egyház számára, egészen a leglényegesebb adventista várakozás beteljesedéséig, Jézus Krisztus második eljövételéig.⁹

25 évvel később azonban mutatkozni kezdtek annak jelei, hogy szükséges a szervezeti terv átgondolása, újraértékelése. Az egyház növekedett számbelileg, földrajzilag, és megjelentek az egyházi intézmények. Eddig nem vették figyelembe ezek beillesztését a szervezetbe. Így, az 1880-as évek elején, egyre sürgetőbbé vált a szervezetnek az új körülményekhez való alkalmazkodása, ellenkező esetben az adventisták elveszíthették létjogosultságukat, vagyis a missziót.¹⁰

Azonban nemcsak szervezeti szempontból volt szükség változtatásra. A sajátos adventista hitalapelveknek, mint a szombat igazságának, a feltételes halhatatlanságnak vagy a szentély tanának közvetítési módja törvényeskedő lelkület kialakulásához vezetett, ami helyet engedett a büszkeségnek és az önelégültségnek.¹¹ Szükség volt lelki felüdülésre, amely megteremti a megfelelő keretet a szükséges szervezeti változtatásokhoz is. 1888. október 17-e és november 4-e között

került sor a Generál Konferencia 27. Ülésszakára Minneapolisban, ahol 91 küldött képviselte az egyház 27 000 tagját. Elliot J. Waggoner bemutatott egy tanulmányorozatot a hit általi megigazulásról, melyben hangsúlyozta, hogy a keresztény élet egyetlen szakaszában sem lehet a feddhetetlenséget a törvény megtartásával elérni. Ezt az üzenetet egyesek elfogadták (a White család, S. N. Haskell stb.), mások elvetették (U. Smith, J. H. Morrison, L. R. Conradi, G. Butler stb.). Nagyon sokan tétováztak. Az ellenzék hevesen fejtette ki véleményét, amely majdnem arra készítette Ellen White-ot, hogy elhagyja a közgyűlést, de egy Istentől származó üzenet megváltoztatta döntését.¹²

Ezen az ülészakon Butler, az akkori elnök szeretne volna nagyobb mértékben központosítani az egyház vezetését. Az ő tiszttét vette át Ole A. Olson, aki 1897-ig maradt a Generál Konferencia elnöke. A Generál Konferencia végrehajtó bizottsága ez alkalommal döntötte el, hogy az észak-amerikai területet 6 „kerületre” osztják fel, melyek mindegyikét felülvizsgálja egy lelkész és a bizottság egy-egy tagja képviseli.

Ugyancsak ebben az időszakban vonták be a helyi egyházterület szerkezetébe az egyház különböző dél-afrikai szervezeteit és kiegészítő társaságait¹³, Ausztráliában pedig megszervezték az egyházterületek első helyi unióját.

Mindezek mellett a Generál Konferencia még nem rendelkezett kellő bölcsességgel ahhoz, hogy ezeket az intézkedéseket nemzetközi érvényre juttassák. Ilyen vonatkozásban Ellen White több alkalommal is kijelentette, hogy a Generál Konferencia nem képviseli Isten hangját, ameddig nem jellemzi a tekintély központosítása és amíg a Generál Konferencia Bizottságának tagjai ahelyett, hogy a különböző missziós területek szükségleteivel foglalkoznának, mindenféle üzleti ügyekbe bonyolódnak.¹⁴ Mivel a Generál Konferencia 1893-as és 1895-ös ülészakai alkalmával nem sikerült bevezetni a szükséges szervezeti és adminisztratív reformot, 1897-ben jelentős változásokat hoztak.

Az 1897-es Generál Konferencia – uniók létrehozása

William C. White kimondottan azért tért vissza Ausztráliából, hogy jelen lehessen ezen az ülészakon és serkentse

Minneapolis, 1888, a 27. Generál Konferencia

az egyház missziójának betöltése szempontjából szükséges reformok bevezetését. Hozzá csatlakozott A. T. Jones, E. J. Waggoner és W. W. Prescott is. Ez utóbbiak szerették volna viszontlátni az egyházszervezetben az egyetemes papság elvét és a lelki ajándékok függvényében való szolgálatvázást.

A Generál Konferencia ezen ülészakán lényeges változások következtek be. Új elnököt választottak George A. Irwin személyében és elhatározták az egyházterületek uniókba való szervezését¹⁵, valamint a Generál Konferencia ösztérületének három nagy divízióba való csoportosítását. Ugyanakkor beszéltek a missziómunka központjának az atlanti partokra való áthelyezéséről is. Mindezen változtatások alapja az evangélium elveiről szóló 1888-as számos rendkívüli megbeszélés volt, melyek ez alkalommal a szervezeti reform összefüggésében kerültek újra napirendre.¹⁶

Nemsokára azonban nyilvánvalóvá vált, hogy ezek a változások nem bizonyulnak elegendőnek azon súlyos adminisztratív gondok megoldására, amelyekkel a Battle Creek-i központosított vezetésnek szembe kellett néznie.¹⁷ Az intézmények bővítésével és az egyház szerkezetének fenntartásával járó anyagi gondok közvetlenül befolyásolták a missziómunkát, amely sok ideig stagnált. Az egyház az újraszervezés szükségességének égető kérdésével lépte át a 20. század küszöbét. A Generál Konferencia 1901-es ülészaka alkalmával megteremtődött a szükséges keret a szervezeti megújulásra.

A 1901-es Generál Konferencia – az újjászervezés kezdete

Ellen White már több mint 10 éve írt a változás szükségességéről. Kilenc éves ausztráliai tartózkodása után azal a kifejezett vágygal tért vissza az amerikai kontinensre, hogy részt vegyen a Generál Konferencia 34. Ülésszakán, Battle Creekben. Már az első nap szót kért, hangsúlyozva, hogy „most újjászervezésre van szükségünk”¹⁸. A végrehajtó bizottság elnöke, A. G. Daniells vezetése alatt körvonalazódtak a reform szükséges lépései.¹⁹ Elsősorban, azonnal megszervezték az uniókat a világ minden részén, ahol ez lehetségessé vált. Másodsorban, megszüntették a kiegészítő társaságok önálló működését és osztályokként beillesztették azokat a Generál Konferencia szerkezetébe. Kivételt képezett a *Misszionárius és Jótékonyági Orvosi Szolgálat Nemzetközi Szervezete*, amely megőrizte függetlenségét. Harmadsorban, a Generál Konferenciát már nem egyetlen ember vezette, az elnöki tisztséget is megszüntették, hanem egy végrehajtó bizottság, egy vezető testület irányította. Negyedsorban, lépéseket tettek, hogy az addig a Generál Konferencia hatáskörébe tartozó intézményes vezetés és tulajdonjog átkerüljön az illető területek uniójának hatáskörébe. Ötödsorban, előkészületeket tettek az egyház missziós küldetésének nagyobb mértékű anyagi támogatására. Hatodszorban, a külmiszió irányítására és megszervezésére külön bizottságot kértek, melyet az ülészak alkalmával javasoltak és meg is választottak. Ez a bizottság közvetlenül a Generál

Konferenciának tartozott jelentéssel. Mindezek a döntések nagymértékben fellendítették a missziómunkát. Ugyanabban az évben 183 új misszionáriust küldtek ki a világ különböző missziós területeire.

Az 1903-as Generál Konferencia – az újjászervezés befejezése

1902-ben mutatkoztak a feszültség első jelei Daniells és John Harvey Kellogg, az AIMMB (*Misszionárius és Jótékonyági Orvosi Szolgálat Nemzetközi Szervezete*) vezetője között. Kellogg az egyik legbefolyásosabb adventista személyiség volt a 19. század végén. Amellett, hogy mindenáron szeretne volna megőrizni az egyház orvosi intézményeit irányító szervezet függetlenségét, az intézmények bővítését is javasolta. Mivel Daniells nem értett egyet Kellogg bizonyos javaslataival, ez utóbbi támogatói 1902-ben megpróbálták Daniells helyett A. T. Jones-t helyezni a Generál Konferencia végrehajtó bizottságának élére, de nem jártak sikerrel.²⁰

1903-ban, a két személy között kialakult feszültség miatt az egyházban megoszlás történt.²¹ A Generál Konferencia

1903-as közgyűlésén Daniells, az egyház adminisztratív csapatának nagy részével együttesen javasolta, hogy minden orvosi intézmény kerüljön az egyházterületek, az uniók vagy a Generál Konferencia hatáskörébe. Kellogg ellenkezése ellenére a javaslatot elfogadták, amely oda vezetett, hogy ez utóbbi és az AIMMB által irányított orvosi intézmények 1906-ban különváltak az egyháztól.²²

1903 után – növekedés a kihívások közepette

A Generál Konferencia 1903-as ülészakán lezárult az Adventista Egyház történetének egy zűrzavaros időszaka. A következő konferenciák csak továbbfejlesztették a már létező szervezeti modellt. Az 1913-as ülészakon elfogadták a divíziók létrehozását, melyeket uniók és missziós területek alkottak²³, valamint az 1918-as ülészakon a divíziók a Generál Konferencia adminisztratív egységeivé váltak.

A II. Világháború után, az 1946-os konferencián döntés született, hogy az egyház Kézikönyvébe bevezetett minden változást és átdolgozást a Generál Konferencia hagyjon jóvá az ülészakok alkalmával. Ugyancsak ebben a kézikönyvben

jelenik meg az adventista hitalapelvek rövid bemutatása. Az 1980-as ülésszakon az Adventista Egyház, történelme során első ízben, megszavazta az alapvető hittételek nyilatkozatát.²⁴ Ez a szavazat különböző teológiai viták és beszélgetések eredményeképpen született, melyek csúcspontja Desmond Ford, a Szentély tanának újraértelmezése volt, a Glacier View-i találkozás alkalmával. A teológiai kihívások mellett az egyház a korszak társadalmi gondjaival is szembesült. Így, az 1970-es ülésszakon, elvetették a színesbőrűek uniójának létrehozását, de módszereket kerestek ezek beilleszkedésének bátorítására. Ezen erőfeszítés csúcspontja C. E. Bradford alelnökként való megválasztása volt észak-amerikai szinten, 1979-ben.²⁵

Egy másik, szintén társadalmi jellegű gond, a nők felszentelésének kérdése volt. Ezt az 1990-es és az 1995-ös ülésszakok alkalmával is felvetették, azonban a szavazás után a javaslat nem került elfogadásra. A 2010-es konferencián elhatározták a Felszentelés Teológiáját Tanulmányozó Bizottság megalakítását, amely jelentést mutatott be a 2015. július 2–11 között megrendezésre kerülő ülésszak előtt.

Következtetések

A Hetednap Adventista Egyháznak helyi és világszintű identitása is van.²⁶

Míg helyi szinten a világ minden táján elszórt különböző gyülekezetek képviselik ezt, világszinten a Generál Konferencia jelenti a képviseletét. Ezek mindegyike megteremtette a szükséges keretet az egyház missziójának azonosítására, mind saját fejlődésük, mind a folyton változó világ szükségleteinek függvényében. Ennek az alkalmazkodásnak célja az egység megőrzése a különbözőségben, a reprezentáció és a tekintély törvényesítése.²⁷

Isten gondviselő vezetése alatt az egyház folyamatosan hirdeti az evangéliumot az egész világon. A Generál Konferencia ülésszakainak történetében tükröként látható, hogyan alkalmazkodott küldetéséhez. A következőkről pedig az ezután konferenciái ülésszakok tanúskodnak majd. Számunkra nem marad más hátra, mint imádkozni, hogy a meghozott döntések elősegítsék a missziómunkát és a következő konferencia ne itt a Földön, hanem a mennyben legyen. ■

1. „Organization, Development of, in the Seventh-Day Adventist Church”, *The Seventh-Day Adventist Encyclopedia* [SDAE], elektronikus kiadás, Logos; Review and Herald Publishing Association, 1996.
2. Richard W. Schwartz és Floyd Greenleaf, *Light Bearers – A History of the Seventh-Day Adventist Church*, Nampa, ID: Pacific Press, 2000, 83. old.
3. Andrew G. Mustard, *James White and SDA Organization: Historical Development, 1844–1881*, Andrews University Seminary Doctoral Dissertation Series; 12. köt.; Berrien Springs, MI: Andrews University Press, 1987, 98. old.
4. Mustard, 124. old.
5. Mustard, 120. old.
6. Részletekért lásd: „Organization, Development of, in the Seventh-Day Adventist Church”, *SDAE*.
7. John Byington és U. Smith, „Report of General Conference of Seventh-day Adventists”, *Advent Review and Sabbath Herald*, XXI/26, 1863. május 26., 204–205. old. Online: http://docs.adventistarchives.org/docs/RH/RH18630526-V21-26_B.pdf#view=fit. Online26_B.pdf#view=fit88.pdf
8. A Generál Konferencia ülésszakainak teljes jegyzéke a világhálón is megtalálható a <https://www.adventistarchives.org/general-conference-sessions> honlapon.
9. Barry David Oliver, *SDA Organizational Structure: Past, Present and Future*, Andrews University Seminary Doctoral Dissertations Series; 15. kötet; Berrien Springs, MI: Andrews University Press, 1989, 67. old.
10. Oliver, 68. old.
11. Gerhard Pfandl, „Minneapolis 1888: An Adventist Watershed”, *Adventist World*, 2010. január. Online: <http://www.adventistworld.org/2010/january/minneapolis-1888.html>.
12. Ellen G. White, *Letter 2a*, 1892, *Manuscript Releases* [Nos. 1081–1135, 1984–1985], 14. köt., Ellen G. White Estate, 1993, 108. old.
13. Az egyházterületen belüli osztályok megszervezése előtt a szombatiskola, a missziómunka, a vallásszabadság különálló társaságként működött.
14. Oliver, 99–100. old. További részletekért lásd: 94–98. old.
15. Ennek eredményeképpen 1898-ban megszervezték az Egyházterületek Európai Unióját.
16. Oliver, 143. Az 1897-es ülésszak részleteiről lásd: 134–143. old.
17. Részletekért lásd: Oliver, 144–162. old.
18. Ellen G. White „April 3, 1901 Address by E. G. White”, *The General Conference Bulletin*, 2002, 25. bekezdés.
19. Oliver, 173–175. old.
20. Richard Schwartz, „The Perils of Growth, 1886–1905”, *Adventism in America*, Gary Land; Grand Rapids, MI: William B. Eerdmans, 1986, 130. old.
21. Oliver, 182. old.
22. Oliver, 184. old.
23. C. C. Crisler, *Organization – Its Character, Purpose, Place and Development in the Seventh-day Adventist Church*, Takoma Park, Washington D.C.: Review and Herald, 1938, 177. old.
24. Gary Land, „Coping with Change, 1961–1980”, *Adventism in America*, Gary Land; Grand Rapids, MI: William B. Eerdmans, 1986, 228. old.
25. Land, 213. old.
26. *Working Policy of the General Conference of Seventh-day Adventists*, 2010–2011, Washington DC, Review and Herald, 2011, 53. old.
27. Oliver doktori disszertációjában több elvet is felsorolt. Lásd: 361. old.

Adrian Petre, segédlelkész, Munténiai Egyházterület

„Kelj fel! Világosodjál! Jézus jön!”

Bárki, aki Philip Schaff *A keresztény egyház története* című könyvének nyolc kötetét átanulmányozza, felfedezheti, hogy egyetlen olyan század vagy évtized sem létezett földünk történelmében, amikor Sátán ne támadta volna Isten földi egyházát. Így, a századok során Isten gyermekei a nyaktiló alatt ontották vérüket, énekeltek a máglya lángjai között vagy a pogány arénákban vallották meg hitüket, mielőtt az éhes vadállatok széttépték volna őket. Az ördög összetett módszerekkel és különbnél külön fegyverekkel sújtotta Isten tiszta egyházát, megpróbálva végérvényesen elpusztítani azt. A mennyben elkezdődött háború leköltözött a földre (Jel 12), a földön pedig be az egyházba. Egyházunk pedig nem sebezhetetlen ezzel a háborúval szemben. Az ördög nem a *Church Caffé (kávéház-gyülekezet)* jellegű gyülekezeteket, sem a liberális evangélikus gyülekezeteket, sem a *United Church of Bacon (A Szalonna Egyesült Egyháza)* típusú gyülekezeteket vette célba, ahol a közös étkezésen és az együttléten van a hangsúly. Sőt, még a Bibliát a hagyományokkal helyettesítő történelmi egyházak sem állnak támadása keresztüztüében. Sátán céltáblája a maradék egyház, amely védelmezi az igazságot, harcol érte és megpróbál a tiszta elvek szerint élni. Azonban a maradék egyháznak is egyre több kihívással kell szembenéznie.

Gil Pey, a romániai Adventista Egyház történetéről szóló kétkötetes, *A szorongattatás éjszakája* című művét, valamint ugyanazon szerző, *Késői könnyek* című könyvét tanulmányozva könnyűszerrel felismerhetjük a világháborúk időszakának adventizmusa és jelenünk adventizmusa közötti különbséget. Isten népének általános állapota a jelenben komoly aggodalomra ad okot, sőt egyenesen siralmas. Látható, hogy évről évre egyre kevesebb érdeklődést tanúsítunk a lelkiség, a keresztény komolyság és az Adventista Egyházra bízott misszióba való bekapcsolódás (Jel 10:11) iránt. A fent említettek mellett, egyházunk jelenleg számos gonddal küzd, mint amilyen például a nők felszentelésével kapcsolatban kialakult nézetkülönbségek,

a gyülekezeteken eluralkodó elvilágiasodás, az apokaliptikus nézőpont elvesztése, küldetésünk semlegesítése és egyebek. A front másik oldalán azonban ott áll Jézus. Ő az, aki hívja várakozó egyházát, hogy újra a misszióra összpontosítson és megalázkodással, teljes mértékben szentelje oda magát erre a feladatra. 2015-ben egyházunk egyik legnagyobb szükséglete az összpontosítás: Isten arra a sorsra hívta el az Adventista Egyházat, hogy készítse fel a világot Jézus második eljövételére. Ez a célunk, ez a szenvedélyünk. Ez az, amire Jézus minden adventistát elhív.

Gondolok most George Riffle-re és testvére, Frederickre. A német ikerpár a 19. század elején élt, Oroszországban. Mindketten elhatározták, hogy elhagyják Oroszországot és Amerikába vándorolnak. George délre, Argentínába ment, míg testvére Frederick északra, Kansasbe. Mindketten gazdálkodók, földművesek voltak: vetettek, arattak, állatokat tartottak. George nagyon nehéz helyzeteken ment keresztül Argentínában. Hat évig csak kudarcokat élt meg a terméssel és az állatokkal. Akkor határozta el, hogy testvéréhez utazik északra, Kansasbe. 1885-ben mindketten adventisták lettek. Ők létesítették a legnagyobb kansasi farmokat. Néhány év leforgása alatt sikeres gazdálkodók, neves üzletemberek lettek. George szívében azonban folytonos nyugtalanság égett. Nem tudott nyugodt életet élni. A tanyákon rengeteg állat volt, bő termést takarítottak be és George Riffle átadta életét Jézusnak. Úgy érezte, tennie kell valamit. Az Argentínában élő német nyelvű kis közösségre gondolt. Hat évet lakott körükben. Egy napon így szólt testvéréhez, Frederickhez: „*Testvérem, eladom mindenem, az egész farmot, és elmegyek! Elmondom, mit tett Jézus értem! Kiolthatatlan szenvedély ég a szívemben!*”

Az 1890-es évek végén George Riffle visszatért Argentínába. Abban az időszakban még egyetlen adventista gyülekezet sem létezett Dél-Amerikában. George, odaérkezve elkezdett beszélni Jézusról és számos vallásos kiadványt fordított le a lakosság anyanyelvére. Sokan elfogad-

Claudiu Miron,
lelkész, Észak-Erdélyi
Egyházterület

ták Jézust, az adventista üzenetet, a szombat igazságát és készültek Jézus második eljövetelére. De nem létezett adventista lelkész vagy gyülekezet. George Riffle maga keresztelt meg 50 személyt. Egy napon lelkes hangú levelet írt a Generál Konferenciához. *„Testvéreim, itt vagyok Argentínában, laikus misszionáriusként dolgozom és éppen megkereszteltem 50 személyt... Gyertek, segítetek!”* A Generál Konferencia pedig érdekes választ adott: *„Kedves testvérem, neked nincs jogod keresztelni!”* George Riffle azonban nem hagyta magát: *„Kedves testvéreim, a Generál Konferenciában, szívből köszönöm a kapott tanácsot. Megkérlek, küldjete ide egy felszentelt lelkészt, mert még sokan szeretnének megkeresztelkedni.”* A Generál Konferencia pedig küldött... Több százan keresztelkedtek meg!

A dél-amerikai Adventista Egyház úgy alakult meg, hogy egy farmer odaszentelődött, és Krisztus szerelmétől szorongatva odament prédikálni. George „kötelességének” érezte, Pálhoz hasonlóan, hogy ezt megtegye, ma pedig több mint 2,3 millió adventista él Dél-Amerikában és mintegy 10 600 adventista gyülekezet működik a földrészen. Ha szétnézünk a világ azon országai-ban, ahova eljutott az advent üzenet, felfedezzük, hogy egyszerű, odaszentelt és odaadó személyek vitték el a jó hírt.

Most, az idők végén bűnbocsánatot nyert, átalakult, odaszentelt életű és a Szentlélektől áthatott férfiak és nők végzik be Isten munkáját ezen a földön. Most, az idők végén Jézusnak lesz egy népe, amely ugyanarra vágyik, mint Ő, amely azért aggódik, amiért Ő. Népeinek egyetlen vágya, hogy megdicsőítse az Ő nevét. Isten népét megváltoztatja és átformálja a kereszt, ég szívükben az Iránta való szeretet és vágnak megkapni a Szentlelket.

Jézus már olyan régen vár arra, hogy visszatérhessen. Ránk vár. Azt várja, hogy fenntartások nélkül adjuk át Neki teljes szívünket. Sokatmondó az ihletett író gondolata: *„Istennek csupán egyetlen éjszakára volt szüksége ahhoz, hogy Izrael népét kivezesse Egyiptomból, de 40 évre volt szükség ahhoz, hogy kiölje szívükből Egyiptomot.”*

Engedjük meg Istennek, hogy elválasszon ettől a világtól és annak minden csábításától. Sokan közülünk belefulladnak a bűnbe a világ sivatagában. Izrael győzelmének titka lehetett volna az odaszentelődés, a megalázkodás és Istenbe vetett 100%-os bizalom. Ez lehet a mi sikerünk titka is... Ha együtt dolgozunk Istennel, ha megalázzuk önmagunkat, nemsokára a mennyei partokon leszünk.

Kívánom, hogy minden olvasóm elméje és szíve azonosulni tudjon Ellen White imájával: *„Uram, vedd el Te a szívemet, mert én nem tudom odaadni. A Te tulajdonod, őrizd meg azt tisztán, mert én nem tudom megtenni. Önzésem ellenére, ments meg, formáld, alakíts át. Azzá szeretnék válni, amivé Te szeretnéd, hogy legyek!”* Amen. ■

Egy világszéles családhoz való tartozás élménye

Számomra a világszéles advent családhoz való tartozás legnagyobb élményét a 2005-ben megszervezett St. Louis-i 58. Generál Konferencia nyújtotta, melynek mottója a következő volt: *Átformálódva Krisztusban*. Tíz év távlatából is kellemesen gondolok arra a szép nyári reggelre, azokra a pillanatokra, amikor a bukaresti unió székhelyén együtt imádkoztunk, kérve az Úr oltalmát a hosszú útra, majd elindultunk a reptér felé. A Bukarest – St. Louis útvonalon két átszállásra került sor, Párizsban és Atlantában. Egy Generál Konferencia sok személyt mozgósít a világ különböző részeiről ugyanazon – előre meghatározott – cél felé, éppen ezért már az átszállások is alkalmat nyújtottak a különböző országokból St. Louis felé tartó testvérekkel való találkozásra. Elmondhatom, nagyon jó érzés volt. Aztán megérkeztünk St. Louis-ba. Az amerikai épületek jellegzetességein túl, a várost számtalan *Isten hozott St. Louisba hétdnapi adventisták!* feliratú, oszlopokra rögzített üdvözlőtábla tette otthonossá, amelyeket a település elöljárói megbízásából helyeztek el az utcák mentén, illetve az útkereszteződéseknél.

Nagy esemény, hozzá illő terem

A jelzések mentén eljutottunk az America's Center and Edward Jones Dome-hoz, amely méreteinél és kialakításánál fogva alkalmas volt ekkora tömeg befogadására védett helyen, valamint a 10 nap alatt ott tartózkodó hatalmas tömeg ellátására. Már a repülőből a városra letekintve is hatalmasnak tűnt ez az épület. A tágas előcsarnokban digitális kijelzőkön a szervezők sok nyelven köszöntötték az érkezőket, beleértve a *Bine ați venit!* és az *Isten hozott!* üdvözlést is. Ezek az apró figyelmességek is sokat segítettek együtt rezonálni a világszéles családdal. A regisztráció divíziók szerint történt. A delegátusok és meghívottak különböző anyagokat, szükség szerint fordítást biztosító készüléket, ételjegyeket vehettek át. Lenyűgöző volt a szervezettség egy ilyen nagy és jelentős eseményen. Ezután beléptünk a tulajdonképpeni előadóterembe. Próbáljatok elképzelni egy 50-60 ezer embert befogadó termet, digitális képernyőkkel, légkondicionáló berendezéssel és sok-sok hittest-

vérrel. Az az érzésem, mintha egy óriási adventista imaházba lépnél be, akár azt is mondhatnám, hogy a menny előízét tapasztaltam meg.

A hit és a sokszínűség ünnepe

Az esemény a közösségápolást, a tájékozódást és az Isten-dicsőítést ötvözi, de az alapvető cél az egyház ügyeinek az intézése. Leglényegesebb, hogy megtárgyalják az egyház ügyeit, megválasszák a legfőbb vezetőket, illetve a divíziók vezetőségét. A jelölőbizottság a világ minden részéről küldött jelöltekből tevődik össze, akik minden lehetséges személyt és tisztséget megvizsgálva hozzák meg döntéseiket. Az eljárás lényege, hogy az egyház vezetése tükrözze a világegyház sokszínűségét. Ezen a szinten nélkülözhetetlen a bizalom (mert képtelenség mindenkinek közelebbről ismernie a megválasztandó személyeket), és öröm látni azt, hogy az adventisták bizalmat tudnak előlegezni egymásnak és ebben a lelkületben szavazzák meg a javaslatokat. Miközben a munkálatok folyamatban vannak, nap nap után tartalmasabbnál tartalmasabb igehirdetések, áhítatok és szebbnél szebb ének-, illetve zeneszolgálatok teremtenek felemelő hangulatot.

Ilyenkor alkalom van élőben látni egyházunk előjáróit és hallgatni a legjobb előadóink ajkán elhangzó igét. Különös élménynek számít még a divíziók beszámolójának a megtekintése, illetve meghallgatása, amely szintén egyházunk sokszínűségéről, ugyanakkor egységes missziós törekvéseiről tanúskodik. Ilyenkor sok megindító tapasztalat hangzik el és a technika segítségével bemutatott videók révén mindenkinek lehetősége van átfogó képet alkotnia egy világrész sajátosságairól és missziós kihívá-

sairól. Amikor egy néger testvér mellett ülsz és hófehér fogsorával, széles mosolyával köszönt, vagy amikor egy népviseletbe öltözött szigetlakóval váltasz néhány szót, nem is beszélve a mexikói testvérek öleléssel kifejezett szeretetéről, más intenzitással éled meg a világegyházhoz való tartozás élményét és sokkal jobban megérted a sokszínűségből adódó különbözőségeket is. Csodálatos az, ahogyan Krisztus és az Ő Igéje egyesíteni tud annyi nemzetet és nyelvet. Egy Generál Konferencia tetőpontját a szombati alkalom jelenti (úgy a jelenlét, mint a szolgálatok gazdagsága szempontjából), amikor a résztvevők lelkileg feltöltődnek és a misszió teljesítésére motiválva, a megválasztott vezetőkkel az élen, a világegyház elindul egy újabb ötéves útra. Az talán mindig elhangzik, hogy lehetséges, hogy ez volt az utolsó Generál Konferencia a földön és a következőre a mennyben kerül sor. De addig az evangéliumnak mindenhová el kell jutnia.

Egyéb érdekességek

Különleges az étkeztetés is, főleg az óriási tömeg gyors kiszolgálása. Érdekességnek számít a melléktermekben – a tulajdonképpeni munkálatokkal párhuzamosan – működő kiállítás, amelyet érdemes megtekinteni (White testvérnő eredeti szöszékétől és leveleitől egészen a mai adventizmust képviselő és népszerűsítő anyagokig). Olyan ez, mint egy nagy és gazdag piac, ahonnan könyveket, CD-ket, DVD-ket lehet vásárolni és ahol a különböző országok képviselői emléktárgyakat osztogatnak, beleértve a Román Unió képviselőjét is. Miközben az ember ott sétálgat és sok értékes személlyel kerül kapcsolatba, vagy esetleg TV-ben látott adventista hírességekkel találkozik, a pódiumról igehirdetések, ének és zeneszolgálatok hangzanak el. Általában, szintén a melléktermekben, találkozót hirdetnek úgy a román, mint a magyar anyanyelvű testvérek, amely találkozók lehetővé teszik a közösség-ápoláson kívül a közös imádkozást, tapasztalatok megosztását, az ismerkedést, valamint az etnikai sajátosságok szerinti közös missziós tervek készítését, illetve azok támogatását. A Generál Konferencia záróakkordja a *Nemzeti Parádé*, amelynek keretében a több mint kétszáz ország előre kiválasztott képviselői, országuk lobogójával, népviseletben, végigvonulnak az emelvényen, ami az elválás előtt – a különbözőségek ellenére – ismét megerősíti az összetartozást. Ezután nem marad más hátra, mint az, hogy a résztvevők a szélrózsa minden irányába lelkesedéssel visszatérjenek saját hazájukba. Itt véget ér a mi utazásunk is: Érdeemes ehhez a világszéles egyházhoz tartozni! ■

*Csabai Gyula László,
a Dél-Erdélyi Egyház-
terület Családi Osztá-
lyának igazgatója*

Tanács

Túróczy Zoltán

Ma még Tied körülötted minden,
Adhatsz belőle, adj hát, kinek nincs,
Mert jön egy nap, talán nemsokára
S kihull kezedből minden földi kincs.
És nem lesz tied többé semmi sem.
Tollad, virágos párnád másra vár,
Mit maga köré épített egy élet,
Nem lesz több, mint összeomló kártyavár.
Ma szólhatsz még jóságos, meleg szóval
Testvéredhez, ki szenved, szomorú,
Vigaszt hoz szavad zengő muzsikája
S tán rózsát hajt egy tövisszörű.
Hajolj hát hozzá, amíg beszélsz,
Harmatként hulljon szerető szavad,
Mert jön egy nap, hogy elnémul az ajkad,
És soha többé szóra nem fakad.

Ma kezed még erős, a lábad fürge,
Szolgálhatsz szegényt, árvát, beteget,
Ma törölhetsz verejtéket, könnyet:
Ó, most segíts, ha teheted!
Mert jön egy nap, hogy kezed mozdulatlan,
Mindegy, hogy ősz lesz, tél, vagy koranyár,
Mert nincs több időd, s amit meg nem tettél,
Azt nem teszed meg többé soha már.
De ma még Tied körülötted minden,
És adhatsz... Adj hát annak, kinek nincs!
Hisz jön egy nap, talán nemsokára,
S kihull kezedből minden földi kincs.
Csak az lesz Tied, amit odaadtál,
Csak az, mi minden kincsnél többet ér:
A tett, a szó, mit szeretetből adtál,
Veled marad, s örökre elkísér...

A marosújvári gyülekezet

A marosújvári adventista gyülekezet viszonylag későn alakult meg, más romániai gyülekezetekhez viszonyítva. 1970-ben csak öt testvérnő élt a helységben. A gyülekezet akkor kezdett megerősödni, amikor David Alexandru testvér Ludasról Marosújvárra költözött, azzal a feltett szándékkal, hogy ott csoportot alapítson. Az ország más területeiről is odaköltözött néhány család és kialakult egy 15-20 fős csoport, melynek első lelkésze Emilian Niculescu volt. Ő szerezte meg a működési engedélyt is 1979-ben. Mivel a gyülekezetnek nem volt saját imaterme, a tagok különböző helyiségekben gyűltek össze. A következő lelkész, Traian Aldea kezdeményezte a jelenlegi imaház építését 1984-ben. A munkálatok a kommunizmus virágkorában folytak, és az akkori hatóságok számos akadályt gördítettek a befejezés elé. Isten közbelépése, a tagok hite és odaadása azonban lehetővé tette az építkezés bevezését. A gyülekezet taglétszáma folyamatosan növekedett, minden év-

ben egy-két keresztséget jegyeztek fel. A kommunista rendszer bukása után, a kitartó missziómunka következtében a gyülekezet elérte a 120 tagot. Sajnálatos módon azonban az utóbbi években tapasztalt kivándorlási hullám miatt számuk jelentős mértékben csökkent.

Az odaadás lelkülete azonban nem hunyt ki. A gyülekezet a jelen pillanatig fenntartja és támogatja a különböző missziós erőfeszítéseket. Folyamatosan bátorítja az evangelizációs kampányokat, műsoridőt bérel egy helyi rádióadótól, melyen a Reménység Hangja adásait közvetítik. Hozzáférhető, központi helyen Sola Scriptura könyvesboltot nyitottak és a gyülekezet székhelyén óvoda is működik, amely rendkívül népszerű a lakosság körében. Nemrég felmerült a helyi rádióadó megvásárlásának a lehetősége és Isten segítségével reméljük, hogy ez az álmunk valóra válik. A jövőben szeretnénk hűségesek maradni Istenhez és szolgálni embertársainknak.

Pelin Ștefan, lelkész, marosújvári kerület

Szlovénia

A Szlovén Köztársaság az Európai Unió tagállama, a volt Jugoszlávia része, Olaszországgal, Ausztriával, Horvátországgal és Magyarországgal szomszédos ország. Alapterülete körülbelül 10%-át teszi ki Románia területének, lakosságának száma alig haladja meg a 2 milliót. Felszíni formák változatosságában gazdag, mivel itt találkoznak az Európai Alpok, a Dinári-hegység, a Pannon-síkság és az Adriai-tenger partvidéke. A szlovének szláv eredetű nép, de történelmük legnagyobb részében a Német-Római Birodalom, a Habsburgok, valamint Velence uralma alatt éltek. A szlovén nyelvben érezhetőek mindezek a hatások.

Felmérések szerint a lakosság háromötöde a Római-katolikus Egyház tagjának vallja magát, a többiek pedig muzulmánok vagy ortodoxok. Egy kis protestáns csoport is él az országban, azonban a lakosság mintegy negyede magánügynek tartja a felekezeti hovatartozást és nem nyilatkozik vallásáról.

1908-ból származnak az első adventistákról szóló feljegyzések ezen a területen. Ők német eredetűek voltak és semmiféle adattal nem rendelkezünk missziós tevékenységükkel kapcsolatban. Az első szlovén adventista úttörő Albin

Moknic testvér volt, aki Friedensauban végezte tanulmányait. Neki sikerült meggyőznie két kollegáját, hogy csatlakozzanak álma megvalósításához és megtanította őket szlovénul. Tanulmányaik elvégzése után mindhárman misszionáriusként érkeztek ezekre a vidékekre. Az első eredmények csak 1926-ban jelentek meg, amikor a könyvevangélista munka következtében Rucmanci faluban egy helyi család csatlakozott az Adventista Egyházhoz.

Jelenleg Szlovéniában, a legutóbbi jelentések szerint 541 megkeresztelt tag él, akik minden szombaton összegyűlnek 14 gyülekezetben és 2 csoportban. Ugyancsak a jelentésből ismerjük, hogy rendelkeznek egy könyvkiadóval is, amely rendkívül hatékonyan válaszol az egyháztagek és a társadalom szükségleteire. A helyi televízióban sugárzott műsorok, a gyerek- és ifjúsági programok, az ADRA projektek, valamint a személyes missziós kezdeményezések által a helyi adventista gyülekezetek bizonyosságot tesznek hatalmas Istenünkről és élő reménységet ültetnek az emberek szívébe.

*Adrian Neagu, szerkesztőségi titkár,
Viața și Sănătatea Kiadó*

A szociális védelem bibliai szemléletmódja

Habozás nélkül állíthatjuk, hogy a szociális védelem¹ eredetileg nem volt része az emberiséggel kapcsolatos isteni terveknek. Édenben egyértelmű élelembőség uralkodott, az első emberpár rendelkezett otthonnal, a munka nem jelentett fárasztó terhet, hanem kellemes, felüdítő kikapcsolódást, melyet Isten „áldásként adott az embernek, hogy elfoglalja elméjét, erősítse testét és fejlessze képességeit.”² (1Móz 1:29, 2:15,16)

Az isteni akarat még a bűnbeesés után is elítélte a szociális rétegződést (*nem lesz közötted szegény* – 5Móz 15:4) annak ellenére, hogy hátrányos helyzetű csoportok már léteztek és a nélkülözést Izrael népe erőteljesen tapasztalta az egyiptomi rabság időszakában.

Ugyanabban a fejezetben, a 11. versben egy látszólag ellentmondásos kijelentést olvashatunk (*Mert a szegény nem fog ki a földről*), amely azonban távolról sem előre elrendelést jelent, hanem rámutat a gondviselés mércéje és az emberi tapasztalat határa közötti törésre.

Tehát, mivel a bűn megrontotta az eredeti mennyei tervet, a zsidó nép számára tervezett szociális programot Isten a Mózesnek adott törvények által szabályozta. Ebben az összefüggésben a kellemetlen valóság (a szegénység és a társadalmi egyenlőtlenség) az emberi jellem nevelésének és csiszolásának eszközévé vált. Ennek a tervnek a lényege a kölcsönös szolgálat elve, a világegyetem alapszabályából, a szeretet törvényéből kiindulva: *Szeresd felebarátodat, mint magadat.*

A hátrányos kategóriák társadalmi integrálása

Az Ószövetség ugyanazokra a hátrányos helyzetű csoportokra utal, amelyek ma is a szociális

programok tárgyát képezik: a szegények (nyomorultak, hiányt szenvedők), a betegek, az árvák, az özvegyek és a bevándorlók (jövevények). Mi több, Mózes 5. könyvének egy egész fejezete szól a jövevények, az árvák és az özvegyek jogairól.

Az ókori Izraelben a szociális védelem kérdéskörét két oldalról közelítették meg. Az első az erkölcsi elvek szintjén található, megfelelően szemléltetve Dávid zsoltáraiban és bölcs Salamon elmélkedéseiben (Zsolt 112:9, Péld 3:27), valamint az Újszövetségben (Lk 6:36, Gal 6:9, Zsid 13:16) is.

A második a törvény szemszögéből, a szociális integrálás³ folyamatának szabályrendszerét tartalmazza, az alábbiak szerint.

Egy első törvénycsomag a naponkénti szükségletek biztosításával foglalkozik, mint az élelem, és gyakorlatilag meghatározza a szegények jogát a föld termésének egy részéhez (5Móz 23:24-25). Ennek alapján az Úr tanítványai egyik szombaton, a búzamezőkön átkelve téphettek az érett kalászokból és ehettek a gabonamagvakból.

Ugyancsak ennek a csoportnak járt a betakarítás utáni maradék a szántóföldeken, a gyümölcsösökben és a szőlőkben, sőt a termés egy bizonyos hányada is (3Móz 19:9,10, 5Móz 24:19-21). A moábita Ruth, az özvegy Naomi menyének tapasztalata Boáz mezején ennek kitűnő bizonyítéka (Ruth 2:3,15-17,23).

Egy másik szabályrendszer a törvény előtti esélyegyenlőségről szól, nagy általánosságban az állampolgári jogok érvényesítéséről (2Móz 23:3, 3Móz 19:15, 5Móz 24:17).

A szóban forgó előírások tartóssága azzal bizonyítható, hogy a kezdeti megfogalmazások és esetek más, Mózes halála után íródott bibliai könyvekben is előfordulnak (Zsolt 82:3, Péld 22:22, Pérd 5:8, Ésa 10:1,2, Jer 22:3, Ám 5:12, Zak 7:10).

A kiszolgáltatottabb csoportok számára különösen a jövedelemmel kapcsolatos jogokat szabályozták (3Móz 19:13, 5Móz 24.14,15, Jer 22:13, Mal 3:5, Jak 5:4).

Az Izrael népének adott szabályrendszer keretén belül külön foglalkoztak a hitelhez folyó módó rászorulóknak védelmével. A szóban forgó megszorítások célja az elszegényedés elmélyülésének elkerülése, következésképpen a kölcsön visszafizetésének biztosítása volt (3Móz 25:37, 5Móz 24:12,17, Jób 24:3,9).

Mindezeket túl azonban, a Szentírás szövege rávilágít a rászorulóknak segítségének kötelezettségére (3Móz 25:35, 5Móz 15:7,11).

A bevándorlókra vonatkozó különleges szabályok

A Biblia számos népvándorlásról tudósít, melyek okai legfőképpen gazdasági jellegűek: anyagi erőforrások hiánya, éhség. Ugyanakkor társadalmi-politikai okok is kiválhatták ezt a jelenséget, mint a fenyegetettség, elnyomás.

Az említett esetektől a bibliai könyvekben megjelenő „jövevény”, abban különbözik, hogy nem része a „választott népnek”, hanem azok közül való, akik az egyiptomi kivonulás alkalmával csatlakoztak Izrael népéhez (2Móz 12:38) vagy Gibeon lakóinak leszármazottai, akik csalással szereztek meg túlélési jogukat Kánaán elfoglalásakor és az izraeliták fogságába kerültek (Józ 9:26,27).

Dávid, és különösen Salamon uralkodása alatt a virágzó Izrael vonzóvá vált a környező népek számára (1Kir 8:41). Meglehetősen jelentős volt ebben az időszakban a bevándorlók száma, mivel a Dávid életének utolsó éveiben végzett népszámlálás eredményei szerint, az idegenek az ország összlakosságának több mint 10%-át képezték (2Krón 2:17).

Az idegenekkel való bánásmód alapszabálya az egyenlőség. Sőt, a közösségek tagjai között fennálló kiváltságos kapcsolatokat (testvéri szeretet, felebaráti szeretet) rájuk is ki kellett terjeszteni (3Móz 19:34).

Az egyforma bánásmód elvének gyakorlatba ültetése magában foglalta a heti pihenőnaphoz való jogot, a vallásos ünnepek megtartásának jogát, a polgári törvénykezéshez való jogot, a vagyonszerzés jogát, a rabszolgatartás jogát, a nyilvános közléshez való jogot és az ezekkel járó kötelezettségeket (2Móz 23:12, 3Móz 16:29, 18:26, 25:47, 5Móz 1:16, 31:12).

Úgy tűnik azonban, hogy a megkülönböztetés kockázata meglehetősen magas volt, mivel az

ilyen megnyilvánulások kerülésére szóló felhívások több mint nyolcszáz évig hangzanak folyamatosan, Mózes idejétől kezdve (Kr. e. XIV. század) egészen Ezékiel koráig (Kr. e. VI. század) – Ésa 56:3, Jer 7:6, Ez 22:29.

A többi sérülékeny kategóriához hasonlóan, az idegenekre is vonatkoztak a létfenntartáshoz szükséges juttatások biztosítását szabályozó törvények, a törvény előtti egyenlőség joga, a jövedelmezési jogok és a segítségnyújtási jogok.

Anélkül, hogy valamilyen formában kényszerítették volna, ezen szabályok célja az idegenek beolvasztása volt a „választott nép” soraiba, az ezzel járó minden jog és köteletség gyakorlásával, beleértve az annyira vágyott ingatlanbirtoklási jogot is (Ésa 14:1, Ez 47:21-23). Igaz azonban, hogy a megkülönböztetés minden formájának a kiiktatása csak az apostoli egyház megalakulásával egy időben kezdett körvonalazódni, ahogy azt Pál apostol irásai tükrözik (Ef 2:19, Kol 3:11).

A Szentírás nagy fontosságot tulajdonít ezen kategóriának és sebezhetőségükről, érzékeny, ingatag állapotukról az is tanúskodik, hogy az idegenekkel való bánásmód a valódi keresztény lelkesítés mércéje volt (Mt 25:35).

A szombatév, a jubileumi év, az ingatlan és magántulajdon védelme, a rabszolgák helyzete

„Minden hetedik évben különleges figyelemmel fordultak a szegények felé. Ennek az évnek a termését az idegenek, az árvák, az özvegyek, sőt a madarak és a mező állatai részére tartották fenn”⁴ (2Móz 23:10-11).

A szombatév ugyanakkor a szegények adósságának eltörlését is jelentette, vagyis hátramaradt adósságukat nem kellett törleszteniük (5Móz 15:1-2).

Az öröm éve, hét szombatév elteltével, szintén lehetőséget biztosított a szegények és a nyomorultak helyzetének orvoslására. A szombatévhez hasonlóan, ebben az évben mindaz, amit a föld magától termelt, az a szegényeké volt. Ebben az évben szabadították fel azokat a szolgákat is, akik nem nyertek szabadulást a szombatévben (3Móz 25:39-41).

Mivel az embernek a létfenntartás érdekében meg kellett dolgoznia a földet, amelyből vétetett (1Móz 3:23), tilos volt a termőfölddel való kereskedés (3Móz 25:23). Ha mégis, a szegénység miatt megtörtént a föld eladása, elsődleges jogként állt fenn a visszaváltás, amely az eladó rokonaira is kiterjedt (3Móz 25:24,25). Amennyiben időközben nem történt meg a visszaváltás,

az öröm évében az eladott föld visszakerült régi tulajdonosához (3Móz 25:28).

Az egyik leghátrányosabb helyzetű kategóriát a rabszolgák képezték. Ennek megjelenését több okra vezethetjük vissza: a meghódított népek fogságba vitele, a bűnözők eladása, az adók eladása, a családok elszegényedése.

A Szentírás nem lép közbe a társadalmi rend megváltoztatására, de egy sor rendkívül szigorú szabályt vezet be a rabságba kerülő személyek állapotának javítása érdekében. Érdekes megfigyelni, hogy az első ilyen jellegű polgári törvénykönyv rögtön az erkölcsi törvények (Tízparancsolat) kiadása után jelent meg és pontosan a zsidó rabszolgák helyzetére vonatkozott (2Móz 21:2).

Ezek állapota inkább a fogadott béresekéhez, szolgálókéhoz hasonlított (zsellér – 3Móz 25:40), a hat év szolgálat végeztével pedig a felszabadított rabszolgák megfelelő mennyiségű anyagi javat kaptak, hogy elkerüljék az előbbi szegénységi állapotba való azonnali visszacsúszást (5Móz 15:12-14).

Más szabályzatok foglalkoztak a rabszolgák életének, emberi méltóságának védelmével. A rabszolgák megölését büntették, és amennyiben egy gazda megsebesítette rabszolgáját, még ha csak egy fogát is veszítette el, a rabszolgát azonnal felszabadíthatták (2Móz 21:20, 26-27).

A kereszténység kialakulásával egy időben jelenik meg egy másfajta, lényegesen magasabb rendű rabszolgaság. Érdekes, hogy ez a változás sem jár a társadalmi rend felbomlásával (Ef 6:5-6), hanem egymás kiegészítése (Róm 12:5, Ef 4:25) és a Jézus Krisztusban való testvéri szeretet (Ef 2:19, Kol 3:11, Fil 1:16) elvének gyakorlatba ültetését eredményezte.

Szociális védelem a kudarc és a remény határán

A bibliai részek rámutatnak, hogy a zsidó nép számára lefektetett szabályrendszerek, melyek az idők során Mózes törvényeiként váltak ismertté, gyakran figyelmen kívül maradtak (2Kir 17:14, Jer 34:14). Következésképpen, a hátrányos helyzetű személyek védelmének kérdésköre átnyúlik a történelmi korszakokon és mindig, napjainkban is időszerű. Ugyenezeket a kérdéseket láthatjuk viszont Eszter könyvében, Jób vívódásában, Dávid énekeiben, Salamon bölcsességében (Eszter 9:22, Jób 29:12, Zsolt 41:1, Péld 14:21-31).

Ugyanakkor számos utalást találunk hátrányos helyzetű emberekre a Megváltó tanításában és kijelentéseiben is (Mt 25:36, Jn 13:29).

Szintén az Újszövetségben, Pál apostol felfigyelt bizonyos keresztények jószívúságára és bőkezűségére, de a jeruzsálemi vezetők figyelmeztetésére is, akik javasolták a szükségben levők iránti fokozatos felelősségvállalást, elsősorban a családban és csak azután a gyülekezetben (Róm 15:26, Gal 2:10, 1Tim 5:4,16).

A lehangsúlyosabb kapcsolat az egyház és a játékonyság között Jakab apostol írásaiban jelenik meg, melynek egyik mondatát jelen cikkünk alapjául is választottuk – Jak 1:27.

Függőben marad azonban a kérdés, hogy bizonyos társadalomvédelmi politikák miért valottak kudarcot annak ellenére, hogy a szakmában jeleskedő tudósok megjelenése előtt évezredekkel már annyira aprólékosan kidolgozták azokat⁵.

Az egyik lehetséges, az emberi cselekedetek indítórugójával kapcsolatos magyarázatot szintén a Biblia nyújtja: „És ha vagyonomat mind felétem is (...), szeretet pedig nincsen énbennem, semmi hasznom abból” (1Kor 13:3).

A szükségben levők iránti valódi szereteten alapuló együttérzés hiánya tehát az, amely miatt a szociális védelem kidolgozott rendszere és mechanizmusa egyszerű formasággá válik, amely csak szorongást és csalódást kelt.

Ez a gondolat elismert kortárs hazai kutatók tanulmányaiban is fellelhető: „Egy jó cselekedet – egy egyszerű gesztustól kezdve egy magasztos tervezetig – a szeretet megnyilvánulása, amelynek végkifejlete az egyetemesség, amely senkivel nem kivételez. Így sajátítjuk el a szeretet menynevei erényét, emberként, a saját érdekeink és mások érdekei közötti helyes egyensúly fenntartásá-
val.”⁶ ■

Dr. Dan Constantinescu, egyetemi professzor

1. A szociális védelem a hátrányos helyzetű embercsoportok védelmére kialakított rendszer, melynek célja egy tisztességes életszínvonal fenntartása.
2. E. G. White, *Pátriárkák és próféták*, 28. old.
3. D. Arpinte, „Politici de incluziune socială”, *Calitatea vieții*, 3–4. szám, XIX (2008), 339–364. old.
4. E. G. White, *i.m.*, 466. old.
5. T. H. Marshall, „Citizenship and Social Class”, *The Welfare State Reader*, Cambridge, Polity Press, 2006, 30–40. old.
6. N. Pop, V. Ioan-Franc, *Credință și economie – un eseu despre cunoaștere, credință, virtuți și performanță*, Bukarest, Expert Kiadó, 2012, 156. old.

Amikor Isten magaslatocon hordoz

Kérem, mondja el, ki ön és mivel foglalkozik.

A nevem Ciprian Cosma, kolozsvári vagyok, 35 éves. Tizenkét éve élek házasságban, két éves és pár hónapos ikerlányaink vannak. Néhány éve egy amerikai vállalatnak dolgozom, én közvetítek a közép- és kelet-európai forgalmazóknak.

Miből áll az ön tevékenysége?

Ez egy rendkívül összetett munkakör, keveset vagyok otthon. Területem Ukrajnától Izraelig tart, és az ügyfelek kulturális különbözősége miatt rendkívül dinamikus, ugyanakkor kihívásokkal teli munkám van. Az egyik legfontosabb szempont, hogy partnereink szem előtt tartásuk az általános kereteket és a vállalat üzleti érdekeit, valamint különböző eszközökkel segítem őket, hogy a maguk során fejlesszék vállalkozásukat.

Hogyan került ebbe a pozícióba?

Valójában nem erre pályáztam, azonban már régóta gondolkodtam vagy a kivándorláson, vagy egy multinacionális céggel való együttműködésen. Az egyik partnerem javasolt erre a pozícióra. Emlékszem, kissé haboztam, amikor Németországba hívtak állásinterjúra. Nemrég tértem meg és nem voltam biztos benne, hogy ezt az utat kell választanom. Végül eldöntöttem, hogy elmegyek, még ha csak annyit is érek el, hogy beszélhetek nekik a hitemről. Meg is tettem, és nem voltak további elvárásaim. Az egyik este felhívtak telefonon, hogy szeretnének bevenni a csapatba.

A munkahelye mellett ön népszerűsíti Romániában az úgynevezett GTD időgazdálkodási programot. Tekintetbe véve, hogy egyre többen panaszkodnak időhiányról, elmondaná, melyek a legalapvetőbb hibák, amelyeket ezen a téren elkövetünk?

Az elmúlt években nagymértékben megváltozott a munkaprogramunk, az információszerezés módja és felhasználása. A táblagépek és okostelefonok megjelenésével egy időben pedig meglehetősen nehéz megteremteni a munkahelyi érdekek és a magánélet közötti egyensúlyt. Mivel számtalanszor szembetaláltam magam ezzel a kihívással, felfedeztem David Allen időgazdálkodási módszertanát. Az emberek időhiányról panaszkodnak, azonban nem az idő hiánya a gond, hanem az, hogy vagy hibásan határozzuk

meg az értékrendünket, vagy érdekeink kerülnek egymással ellentmondásba. Tulajdonképpen öt hiba van, amelyet mindannyian ismételtén gyakorolunk:

a. A legtöbben, ahelyett, hogy leírnánk, határ-időnaplónkba jegyeznénk, inkább megpróbáljuk észben tartani teendőinket.

b. Nincs világos képünk arról, hogyan végezzük el a feladatainkat.

c. Nem szervezzük meg megfelelően teendőinket, így nem tartjuk észben, hogy mit mikor kell elvégeznünk.

d. Nem jegyezzük le másoknak és magunknak tett ígéreteinket, elkötelezettségeinket, amelyeket időnként átismételhetnénk, esetenként újratárgyalhatnánk.

e. Időt és energiát pocsékolunk, és az az érzésünk, hogy soha nincs időnk. Az életünkben jelentkező váratlan dolgokról azt hisszük, hogy az adott pillanatban éppen az a legmegfelelőbb, miközben soha nem érezzük magunkat biztonságban és folyton attól félünk, hogy valami fontosat elfelejtettünk.

Ennek eredményeként fellép az időhiány mint stressztényező.

Hogyan ismerte meg és mikor csatlakozott a Hetednapi Adventista Egyházhoz?

Pünkösdistá, de vallását nem gyakorló családból származom és gyermekkorom óta tudok az adventisták létezéséről. Azonban soha nem gondoltam volna, hogy csatlakozom ehhez az egyházhoz. Valószínűleg, másokhoz hasonlóan nekem is szükségem volt egy döntő pillanatra a családi életemben, amely arra készítetett, hogy döntést hozzak életem lelki vetületével kapcsolatban. Miért választottam az Adventista Egyházat? Azért, mert láttam, hogy az emberek változékonyak, megpróbálnak „kiskapukat” találni és a saját elképzeléseik szerint magyarázzák a Bibliát. Akkor elhatároztam, hogy keresek egy olyan egyházat, amely ragaszkodik az Igéhez. Kétségkívül az egyetlen dolog, amit Isten a saját ujjával írt le, az a két kő táblán található Tízparancsolat. Természetesnek tűnt megtanulnom és elfogadnom a Tízparancsolatot, így lettem a Hetednapi Adventista Egyház tagja 2007 májusában.

Mit jelent önnek Krisztus?

Ő a támpont ebben a folyton változó világban. Az új kezdet lehetőségét jelenti ebben az életben, ugyanakkor egy beteljesedett élet bizonyosságát, amikor majd visszatér. Ennek ellenére meglehetősen nehéz megértenem a megmentésünk

érdekében tett áldozat nagyságát, még sokat kell tanulnom Tőle és Róla.

Elszalasztott-e lehetőségeket a karrierjében a hite miatt?

Ha amiatt vesztettem el, akkor nagyon jól tettem. Ez azt jelenti, hogy tulajdonképpen győztem. Azonban nem jut eszembe egyetlen olyan alkalom sem, amikor azt éreztem volna, hogy meggyőződéseim miatt veszítek valamit. Visszatérve a fent említett interjúhoz, emlékszem, hogy egy adott pillanatban, miután már minden kérdést megbeszélünk, megkérdezték, hogy van-e még valami hozzáfűznivalóm. Akkor mondtam a hölgynek, hogy van néhány dolog, ami nem képezheti az egyezkedés tárgyát: nem dolgozom szombaton (meg kellett magyaráznom, hogy mit is jelent a szombat, vagyis napnyugtától napnyugtáig), nem veszek részt szombaton zajló eseményeken, amelyek valamilyen formában ellenkeznek elveimmel. Meglehetősen értetlenül kérdezte: „Jó, jó, de mi a kivétel ezen szabályok alól?” Azt válaszoltam, hogy nincs kivétel. Ezért nem is vártam sokat ettől az interjútól.

Hogyan segíti a hit a csúcson maradni?

Ahhoz, hogy erre a kérdésre válaszolhassak, meg kellene határoznunk, mit jelen a „csúcs”. Soha nem volt szándékomban a „csúcs” lenni és nem is vélem, hogy ott lennék, de mindig megpróbáltam a lehető legjobban végezni a dolgomat. Annak felismerése, hogy Isten előtt felelős vagyok tetteimért, arra készítetett, hogy mindent úgy tegyek, „mint az Úrnak”. Ezt eddigi munkáltatóim is felismerték, értékelték és díjazták, sőt, segítettek magasabb szint elérésére, melyek következtében karrierem feljebb emelkedik az átlagosnál és lehetőséget teremt kiegyezés nélkül gyakorolnom hitemet. Körbeteintve az az érzésem, hogy a „csúcs” nagyon nagy nyomást gyakorol azokra az elvekre, amelyekkel egy adventistának rendelkeznie kell, ezért a „csúcs” számomra nem jelent önálló célkitűzést.

Megosztana velünk egy helyzetet, amikor Isten közbelépését tapasztalta életében?

Sokszor éreztem Isten közbelépését, de a leglátványosabb az az eset volt, amikor egyik hozzátartozóm élete hajszálon függött és már az orvosok is lemondtak róla. Isten meghallgatta a javasolt „egyezséget”, válaszolt és közbelépett. Valaki éveket nyert még életéhez, én pedig megígértem, hogy én és az én házam az Úrnak szolgálunk. Azóta megpróbálom minél jobban betartani az én „részemet”.

Van-e valamilyen üzenete az újakat kereső fiatalok számára?

Egy dologra felfigyeltem, hogy manapság mindenki megpróbál különböző rövidítéseken keresztül sikerre jutni. Ugyanakkor vannak személyek, akik a siker receptjeit népszerűsítik, viszont nem tudnak semmit felmutatni. Egy fiatalnak azt javasolnám, hogy ne feledje, a karrierépítés is a természet törvényei szerint működik: vetni, ápolni, gondozni, locsolni kell ahhoz, hogy egy adott pillanatban learathassuk a termést. Tehát olvassanak, tanuljanak, fektessenek be a személyes fejlődésbe, mert a sok-sok munka meghozza gyümölcsét és a várva várt siker nem marad el. ■

Isten üzenetközvetítője – fejlődő egyház, új kihívások

Vázlatkép Ellen White életéről és örökségéről – 1881–1891

James White 1881-ben bekövetkezett halála után Ellen White Kaliforniába költözött. Magányosnak és csüggedtnek érezte magát, nem tudott sokat írni, nagyon várta tehát a Generál Konferencia közgyűléseit, prédikált a sátoros összejöveteleken, gyülekezeteket látogatott és az egyház különböző kezdeményezéseivel foglalkozott.

Keleten és közép-nyugaton szolgált a tábori összejöveteleken Vermont, Maine, New York, Nebraska, Michigan és Indiana államokban. Kaliforniában segítette a Healdsburg Akadémia megalapítását¹. Healdsburg állandó lakhelyévé is vált. Vásárolt egy „hektárnyi gyümölcsös körülvett házat”, örömételve a kert munkáiban és a befőttek eltevésében. 1882 júliusában fejezte be a 31. biznyságtételt, melyben az adventista oktatást, a szülői nevelést, az ifjak gondjait és egyéb témákat tárgyalta.² Úgy tűnik, folytonos elfoglaltsággal kezelte fájalmát.

Prófétai ihletés

Az 1880-as évek kezdete új támadásokat hozott Ellen White profétai ajándékával szemben, beleértve a „titkolózás” (szándékos elhallgatás) vádját is, korai írásainak egy részére vonatkozóan. Azonban mindenre fény derült, amikor elhatározták korai látomásainak és tapasztalatainak újra kiadását, „Korai írások” (*Early Writings*, 1882) címmel. A könyv célja volt elhallgattatni az Ellen White korai látomásaival szemben egyre szaporodó kritikákat. Az egyház egyes tagjainál azonban ez éppen ellenkező hatást váltott ki – legalábbis az elején.³ Ellen White arra használta ezt a helyzetet, hogy aláhúzza, a bibliai ihletés dinamikus, mozgalmas, nem szóbeli értesítés vagy tollbamondás.

Egy évvel később támogatta a Generál Konferencia azon döntését, mely szerint jó lenne átnézni és újra kiadni a Biznyságtételeket, egy új, átdolgozott kiadásban, négy kötetben. „Ahol a nyelvezet nem a legmegfelelőbb, szeretném, ha nyelvtanilag is helyes lenne, mert véleményem szerint ezt minden helyen javítani kell, a tartalom megváltoztatása nélkül”⁴ – mondta Ellen White. Néhány évvel később lejegyezte, hogy „nem a Biblia szavai, hanem az emberek voltak ihletettek.”⁵

Külföldön

1885 és 1887 között Ellen White, fiával William C. White-tal, annak családjával és Sara McEnterferrel, titkárnőjével együtt Európába utazott. Ez volt Ellen első tengerentúli missziós útja. 1885. július 13-án szálltak fel az Atlanti-óceánt átszelő hajóra. Először Angliában kötöttek ki, ahol Ellen meglátogatta a Grimsby misszióközpontot és számos adventista gyülekezetben prédikált. White testvérnő a nyilvános „evangelizációs” összejöveteleken is részt vett. Egy vasárnap este mintegy ezer embernek prédikált egy southamptoni bérelt teremben. Az üzenettől megghatott helyi sajtó megkérte, hogy foglalja írásba az elmondott gondolatokat, hogy nyomtatásban is megjelenhessen. Ezt ő készségesen meg is tette.

A kéthetes angliai tartózkodás után Svájcba utazott, ahol találkozott az egyház európai vezetőivel a rendszeres évi közgyűlés alkalmával, 1885 szeptemberében. Bazelben maradt egy időre és két éven keresztül onnan utazott Olaszországtól Skandináviáig, tanácsolva a vezetőket és a gyülekezetek tagjait. Ugyanakkor szembesült bizonyos, jellegzetesen európai gondokkal, mint például a kötelező katonai szolgálat és a szombattartás, a szombati iskolai oktatás és egyéb, az egyházterületekkel az advent üzenet terjesztésével kapcsolatos kérdésekkel.⁶

1888 és A nagy küzdelem

White testvérnő 1888-ban tért vissza az Egyesült Államokba. Megpróbálta befejezni az egyik legfontosabb könyvét, *A nagy küzdelem* 1888-as kiadását.⁷ Az 1858-as látomás alapján már többször is írt erről a témáról.⁸ Az átdolgozásnak és az újrakiadásnak a döntése azután született meg, hogy Európában meglátogatta a Reformáció és a kereszténység történetének főbb központjait. A bővített kiadás vált munkássága egyik legfontosabb alkotásává. A könyv bevezetője a bibliai ihletettség természetéről szóló egyik legjobban megszerkesztett és legismertebb mű. Ez a bevezető részben tartalmazza a szerző válaszát a profétai tevékenységével kapcsolatos legújabb, D.M. Canright adventista lelkész és családi barát által kiváltott ellenkezésre. Canright 1887-ben

hagyta el az advent hitet és Ellen White legádázabb kritikúsvává vált. Az előző, „titkolózás” vádjához hasonlóan, Canright, Ellen White prófétai ajándékával szembeni kételyei a „szóbeli” ihletettség meglátásán alapultak. Ellen White és az adventisták újra aláhúzták, hogy Isten a próféta gondolatait ihleti, nem pedig diktálja szó szerint az üzenetet.⁹

A minneapolis-i Generál Konferencia

1888-ban Ellen White egy másik teológiai kérdéssel szembesült, amelynek megvitatására a minneapolis-i Generál Konferencián került sor. A mozgalom régi őrei Uriah Smith és G. I. Butler szembekerültek A. T. Jones és E. J. Waggoner ifjú kaliforniai teológusokkal.

A kérdéses teológiai pontok között szerepelt a bibliai prófécia és a hagyományos értelmezések témája.

Annak ellenére, hogy Ellen White ismerte a különböző teológiai állásfoglalásokat, nagyon zavarta, hogy a két csoport már a közgyűlés előtt és annak egész ideje alatt ujjal mutogatott egymásra. Végül ő keveset nyilatkozott teológiai nézőpontjáról, azonban hangsúlyozta a Jones és Waggoner véleményének támogatását a hit általi megigazulással kapcsolatban. Felszólalásában utalt a türelem és a megértés fontosságára, a Krisztushoz hasonló magatartás kialakítására még a teológiai nézeteltérésekben is.

„A találkozáson azt a feladatot éreztem magaménak, hogy bemutassam Jézust és az Ő testvéreim iránt tanúsított szeretetét, mivel világos jelét láttam annak, hogy sokan nem rendelkeztek krisztusi lelkülettel”¹⁰ – mondta Ellen White. Nem véletlen tehát, hogy a Krisztusra összpontosító könyvek, mint a *Jézushoz vezető út* (1892), *Gondolatok a hegyibeszédről* (1896), *Jézus élete* (1898) és a *Krisztus példázatai* (1900) mind a minneapolis-i konferencia után íródtak. Ellen White nem vélte úgy, hogy a hit általi megigazulás „új világosság” lenne. Ez inkább egy „régí”, elfelejtett igazság volt, amelyet újra a harmadik angyal üzenetének „középpontjába” kellett helyezni.

Nem sokkal a minneapolis-i konferencia után, Ellen White, A. T. Jones és E. J. Waggoner közös kampányt kezdtek, melynek célja a hit általi megigazulás üzenetének bemutatása volt az adventista hívőknek. A michigani Battle Creek gyülekezetben kezdték, majd beutazták az egész államot és erről prédikáltak az imaházakban és a sátoros összejöveteleken.

Az 1800-as évek vége

Az 1800-as évek két lényeges kötet kiadásával értek véget: *Pátriárkák és próféták* (1890) és *Keresztény mértékletesség* (1890). Ez utóbbi átfogó tanulmány az egészségről, *A nagy Orvos lábnyomán* (1905) előfutára. Annak ellenére, hogy az 1880-as év sok nehézséget hozott, Ellen White fáradhatatlanul folytatta tevékenységét. Férje elvesztésének fájdalma, a különböző gyülekezeti gondok, a külföldi missziós utak nagymértékben hozzájárultak tapasztalatának gazdagodásához. Most készen állt új kihívások fogadására, amint a növekvő adventista felekezet a századfordulóhoz közeledett. Mindezek előtt azonban egy új missziós útra indult, Ausztráliába. ■

Az első európai tábort összejövetelt Norvégiában, Mossban szervezték, 1887-ben.

1. Lásd: Arthur White, *Ellen White: Woman of Vision (Ellen White: A látomások asszonya)*, Hagerstown, Md.: Review and Herald Pub.Assn., 2000, 215. old.
2. W. C. White, *Health of Sister White (White testvérnő egészsége)*, *Review and Herald*, 1882. szept. 26., 616. old.
3. Részletes beszélgetések, lásd: Theodore N. Levterov, *The Development of the Seventh-day Adventist Understanding of Ellen G. White's Prophetic Gift, 1844–1889 (A hetednapos adventisták Ellen White prófétai ajándékával kapcsolatos értelmezésének fejlődése, 1844–1889)*, New York: Peter Lang Pub., 2015, 143–146, 155. old.
4. Ellen G. White, *Selected Messages (Válogatott Bizonyágtételek)*, Washington, D.C.: Review and Herald Pub. Assn., 1958, 1980, 3. kötet, 97. old.
5. *i.m.*, 1. kötet, 21. old.
6. Arthur White, 225–244. old.
7. Ellen G. White, *The Great Controversy Between Christ and Satan During the Christian Dispensation*, Oakland, Calif.: Pacific Press Pub.Assn., 1888.
8. A könyv 1884-es kiadását a *Review and Herald* és a Pacific Press Kiadó is megjelentette és több ezer példányban került eladásra. Lásd: Ellen G. White, *The Spirit of Prophecy: The Great Controversy Between Christ and Satan From the Destruction of Jerusalem to the End of the Controversy (A Próféta Lelke: a Krisztus és Sátán közötti nagy küzdelem Jeruzsálem pusztulásától a harc végéig)*, Oakland, Calif.: Pacific Press Pub.Assn., and Battle Creek, Mich.: Review and Herald Pub. Assn., 1884.
9. Ellen G. White, *The Great Controversy (A nagy küzdelem)*, 1888, a szerző előszava
10. Ellen G. White, *Looking Back at Minneapolis (Visszatekintés Minneapolusra)*, 24. kézirat, 1888. Ellen G. White, *Manuscript Releases (kiadott kéziratok)*, Silver Spring, Md.: Ellen G. White Estate, 1981–1993, 12. kötet, 192. old.

Theodore Levterov a kaliforniai (USA) Loma Linda Egyetem keretében az Ellen G. White Alapítvány Irodájának az igazgatója.

Főkolompos, de nem farizeus

A szadduceus szemléletmód

A szadduceusok nem hittek az angyalok létezésében, következésképpen az ördögben sem. Nem volt semmi bizonyosság a túlvilági életéről, sem a halál, sem egy halhatatlan lélek által, mivel nem hittek semmiféle lélekben és deista istenképük volt. Vallásuk egyféle konfucionizmus (taoizmus), amely gyakorlati, társadalmi és nemzeti célokra a Tórárt használta. Ez a „faj” már régen eltűnt, Jeruzsálem pusztulásával egy időben, azonban ez az elvilágiasodott irányzat mindig kihívást jelentett az egyháznak. A kereszténységnek sikerült újjáteremtenie és megközelítenie nemcsak a farizeusi lelkületet, hanem a szadduceusokét is, sőt, súlyosságában mindketőt túlszárnyalta.

Egyesek időközben felfedeztek egy hiteltelen és hamis evangéliumot, amelynek középpontjában napjaink népszerű Krisztusa áll, egy radikális humanitárius, meglehetősen antiszemita és természetesen farizeus-ellenes személyiség. Az ő Krisztusuk „a farizeusok és az írástudók” ellen van beállítva, mivel az írástudók mint teológusok általában farizeusok.

Mit értenek ők a farizeusi lelkület alatt? Nagyjából helyesen értelmezik, mert meglehetősen bölcs gondolkodásúak, azonban ördögi elégtelt élveznek a sarkításokban, a végletekben. Ezen vallásos szabadoság csábító apostolainak a meglátásában a farizeusok képezik a vallás embereit, különösen a szervezett vallását. Nem csoda tehát, ha hozzáállásuk rendkívül *trendy* (divatos) az elvilágiasodott hívők körében. Bárki, aki komolyan veszi a vallását, felekezettől függetlenül,

„farizeus”. Minden kizárólagosan vallásos tevékenység, melynek nincsenek radikális-humanista „vonatkozásai”, farizeusi megnyilvánulások. A bibliai Isten teológiai integritásának a megőrzésére irányuló erőfeszítések is mind farizeusi lelkületet jelentenek.

A második kőtáblán található néhány parancsolattól eltekintve, az összes többi hamis elfoglaltság egy szadduceusnak. Véleményük szerint Jézus azért jött a földre, hogy egész egyszerűen leszoktasson a vallásról, hogy megmutassa, az evangélium gondolatmenete tulajdonképpen abban az elvben merül ki, hogy: Hagyd békén Isten és foglalkozz felebarátoddal! Szerintük nem létezik az ördög, azt is a farizeusok találták ki.

A bibliai Isten, a parancsolatok, az Ő ígéreteinek megismerésére tett minden erőfeszítés véleményük szerint hiábavaló és mérgező, tisztá, vagyis tisztátalan farizeizmus. Vallásuk a tudományos racionalizmusra, a pszichologizáló, freudi elfoglaltságokra korlátozódik, vagyis lényege felszabadítani a szerencsétlen embert a farizeusokra jellemző aggodalmaktól és az „előítéletektől”, vagyis a vallásos gondoktól, a tiltott gyümölcsrel kapcsolatos érzékeny lelkiismerettől. Tulajdonképpen filozófiájuk luciferi eredete rendkívül látványos a „mítosz” értelmezésében. Az 1Móz 3-ban leírt bukást, Éva apró tettét az emberiség nagy lépésének tekintik a fejlődés irányába, ugyanis folyamatos „fejlődésben” vagyunk.

Nem kevés azon hívők száma, akik elbűvölve hallgatják őket. Annyira elbűvölten, hogy minden butaság és ostobaság ellenére állítják, hogy a régi dalt hallják, vagyis „az örök evangéliumot”. Amikor azonban egy evangélium kizárólagosan farizeus-ellenességből vagy a galáciaiakhoz intézett páli levél szűklátókörű értelmezéséből áll, amikor megpróbálnak minden pedagógiai standard fölé emelkedni, az már nekem nagyon gyanús. Nem mindenki Krisztus angyala, aki a farizeusok ellen támad. Ugyanúgy lehet egy szadduceus ördög is.

A markianizmus, a paulikianizmus és a pseudo-protestánsok

Már a kezdeti egyházban fennállt a vallásos fundamentalizmus veszélye a judaizmus és az ebionitizmus képviselői révén, és később, a 2. században megjelent montanista hamis ébredés formájában terjedt. Az egyházat minden oldalról érő kihívásokkal párhuzamosan alakult

ki szintén a 2-3. században a monarchikus püspökség, amely az egyház teljes tekintélyének volt a megtestesítője a római ildözések idején.

A keresztény farizeizmus ezen formáinak elmentéeként jelentek meg a „filozófiai” irányzatok: különböző, gnosztikus (a kereszténység egyfajta teozófikus értelmezése) gondolkodású iskolák, melyeket első körben elvetett ugyan az egyház, azonban ennek ellenére többé-kevésbé befolyásolták a teológusok (püspökök és tanítók) egy részét.

Léteztek szélsőségesen aszkéta gnosztikusok is, de sokkal népszerűbbek voltak az erkölcsileg „laza” tanítók. Így jelent meg a markioniták szektája. Markion egy püspök fia volt, akit kicsapongás miatt zártak ki, majd később lelkesítő „reformátor” lett. Félre az „Ó” Testamentummal, félre Péterrel, Jakabbal és a többi törvényeskedővel. Csak Pált és Lukácsot tartjuk meg, de az ő esetükben is eszközölünk módosításokat. Markion ellenségesen viszonyult a zsidók Istenéhez, akit a gnosztikusokhoz hasonlóan ő is alacsonyabb rendű istenségnek tartott. Túlságosan sok szigorúságot vélt az Ószövetségben felfedezni, azonban az Újszövetségben Jézus Atyja már másnak tűnt számára. Sikertelenül besorolnia az egyházba hívők csoportjait, akik meglehetősen figyelemre méltó irányzatot alakítottak ki, egészen Rómáig jutva. Markion szerette volna visszakapni rangját az egyházban és pénzzel támogatta a Római Egyházat, de ennek ellenére nem fogadták el.

Markion tanításait, bizonyos különbségekkel a középkorban is folytatta az új-manicheista eretnokség láncja, a paulikánusok, a bogumilok és a katarok. Ha a középkori eretnokség némiképp megbocsátható, mert a korszakban írástudatlanság uralkodott és ezen eszméket gyakran őszintén hitték, sőt, heves ellentámadásokkal népszerűsítették, ennek a lelkületnek az újjáéledése a német és más országok protestantizmusában, az Első Szövetséggel szembeni értelmi, szervezeti ellenkezéshez vezetett. Mózeszt kigúnyolták, először Pál nevében, majd az új bibliai bölcsészet történelmi kritikájának nevében, végül pedig az egész Ószövetséget újraértelmezték, „átírták”. Míg Jézus idejében a szaduceusok csak Mózesrel maradtak, a mi szabadgondolkodóink Mózesrel kezdték a Biblia lerombolását. Egyeseknek még áll vallásuk talapzatán egy siralmas, humanitárius, naiv idealista Jézus, másoknak pedig semmi.

A neve Abaddon (Apollion)

Az elveszés apostolai, akikről már az imént beszéltünk, nem fejtik ki áttetszően, tisztán és

világosan hitelveiket. Biztosabbak abban, amit nem hisznek. Mindenesetre a hit fogalma már nem érdekli őket, mivel felfedezték az igazság legkimagaslóbb mércéjét: az értelmet és a tudományt. Nem az enyémet, vagy az önökét, hanem természetesen a sajátjukat. Nem magát a tudományt, a maga dinamikusságában és korlátaival, hanem egy kizárólagos bizalmat a tudományos világ egy jelentős része iránt.

Hőseik Friedrich Nietzsche, a nagy keresztényellenes gondolkodó, Teilhard de Chardin jezsuita tudós, az evolucionista teizmus alapítója és Robert Brinsmead ausztráliai teológus, aki a reformizmustól, az adventizmus különböző szakaszain keresztül nagy „ébredést” kezdeményezett az egyházban, míg evangélikussá vált, majd végül elvetette a szombatot és a Szentírást is.

Bibliájuk nagyrészt legendákból és mítoszokból áll, prófétáik vagy pszichopáták, vagy egyszerű kecskepásztorok, a görög gondolkodásmóddhoz nem hasonlítható alacsonyrendűségben. Sokkal jobban ismerik a filozófiát, a tudományt, a művészetet és a liberális teológiát, mint a Bibliát. Nagyon kevés bibliai hőst kedvelnek, mint például Ézsaut, Sámson, Évát, valamint néhány társadalmi-politikai üzenetet közvetítő prófétát, míg az olyan bibliai alakok, mint Énok, Noé, Ábrahám, Izsák, Jákób, Jób, Mózes, egyenesen ellenszenvet keltenek bennük. A legjobban Mózes, Józsuét, Márdokeust, Esztert, Ezsdrást, Nehémiást gyűlölik, akiket egyszerűen barbároknak tekintenek. A Prófétaág Lelkének tanításai számukra „mesék”, a Biblia nagy része pedig, Mózes első könyvével kezdődően, „zsidó mesetár”.

Markiánusoknak, paulikánusoknak és kataroknak vallják magukat, nem kedvelik a valdenseket, sem az anabaptistákat, a szombatosokat vagy Wesley-t, mivel mindezek hangsúlyozták a szentséget és bizonyos „cselekedeteket”. Ez pedig az ő szemükben farizeizmus és katolicizmus.

És az ördög? Szerintük nem létezik. Az angyalok lázadása egy késői zsidó mítosz. És miért foglalkozott annyit Jézus a gonosz lelkekkel való harccal, miért válaszolt minden kihívásra a „meg van írva” kijelentéssel? Miért találjuk szembe magunkat ma ezzel a lelki tragédiával, amelynek következtében fiataljaink közül sokan elveszítették hitüket? Mert nem létezik az ördög? Igen, nem létezik az a szarvas, patás, háromágú villát szorongató, de létezik a vonzó, karizmatikus, ragyogó, szenttelen web-ördög, amely arra tanít, hogy mentsük meg magunkat szüleink vallásától és erősítsük a céljavesztett világ táborának sorait. Valóban nem létezik ördög? ■

Florin Lăiu,
bibliakutató-professor

A kegyelem tanúbizonysága

Interjú Ioan Paraschiv testvérrel, a bukaresti Popa Tatu gyülekezet egyik tagjával

Kérem, meséljen valamit a katonaság idejéről.

Katonaságom első évét Konstancán töltöttem, a haderőnél. A következő két évben Fetești-en voltam, munkaszolgálatban. Amikor a katonaságba indultam, az alexandriai gyülekezet megígérte, hogy különleges módon közbenjár imában a besorozott katonáért. Sehol az országban nem volt annyi rokonom, mint Konstancán. Édesanyám három testvére lakott Konstancán, akik hajón dolgoztak.

Az első szombaton jelentettem a parancsnoknak, hogy nem dolgozom szombaton. Azt mondta, hogy ne maradjak az udvaron, nehogy valaki megszólítson, hanem menjek az irodájába és maradjak ott Manuval, az írnökkel. Manu kéréseket tett fel és én válaszoltam. Így tehát Manu sem dolgozott semmit aznap és ő is megtartotta az első szombatot. Annyira belefeledkeztünk a beszélgetésbe, hogy mindketten elfelejtettünk ebédelni és csak a vacsorát fogyasztottuk el.

Hogyan telt el a második szombat?

Isten valami olyat tervezett számomra, amit elképzelni sem tudtam. A hadosztály parancsnoka ellenőrzésre jött a mi kaszárnyánkba. A legmagasabb rangú tiszt volt annak idején a régi hadseregben. Belépett az ebédlőbe, végigsétált a 700 katonára között és amikor hozzám érkezett, határozottan a szemembe nézett. Így szólt hozzám:

– Te, miután elvégezted az evést, azonnal gyere a parancsnok irodájába.

Amikor az irodába léptem, a parancsnok ezzel fogadott.

– Szükségem van egy megbízható fiúra a laktanyán. Nem szeretnék többé pocakos őrmestereket látni, akik folyton lopnak. Már ötöt börtönbe küldtem... Szeretnék egy szolgálatban levő katonát helyezni a laktanyához és én magam ellenőrzöm majd az ott zajló tevékenységeket. Mit szólsz hozzá? Szégyent hozol rám, vagy sem?

Határozottan válaszoltam:

– Ha ön belépett az ebédlőbe és egyenesen hozzám jött, az biztosan nem véletlenül történt. Ez a gondviselés. Majd meggyőződik róla.

A parancsnok így folytatta:

– Látom, határozott fiú vagy. Ezt szeretem!

Ekkor jelent meg az én közvetlen parancsnokom, akihez így szólt:

– Paraschiv velem jön.

Majd kilépőt kaptam csütörtöktől hétfő reggelig.

Hogyan kezdődött és hogyan végződött a munka a laktanyán?

Hétfő reggel 9 órakor kezdtem el a munkát a laktanyán. Csütörtök délutánra minden készen állt. Csütörtök délutántól kezdődött a búcsújárás. Minden konstancai egységet behívtak, hogy lássák, milyen mintamunkát végzett egy szolgálatban levő újonc katonára. Péntek este jelentettem a parancsnoknak, hogy péntek estétől szombat estig nem dolgozhatok. Vidámságát hatalmas düh váltotta fel, valósággal reszketett mérgeiben. Én is reszkettem, mert nem tudtam, mi lesz a vége a dolognak. Végül megszólalt:

– Azt hittem, hogy végre találtam egy becsületes embert és most jössz nekem a szombatoddal! De meglátod, hogy nem hagyom magam, ameddig ki nem űzöm a fejedből ezeket a bogarakat. Tudtam, hogy csalódást okoztam a parancsnoknak, de nem akartam csalódást okozni Istennek és folyamatosan imádkoztam.

Az ön szavaival élve egy „nehéz szombat” következett. Mi történt?

Azon a szombaton a hálóteremben olvastam a Bibliát. Egyszer csak megjelent a szolgálatos tiszt, karszalaggal a kezében és felkért, hogy a parancsnok óhajára jelenjek meg a beszerzésnél. Jeleltkeztem. A parancsnok és a beszerzési hadnagy már ott álltak, ingujjra vetkőzve és így szóltak:

– Segíts különválogatni a zsákokat – liszt, kukoricaliszt, száraz tészta – mindent külön kell rendezni és elpakolni.

Határozottan válaszoltam:

– Majd én elintézem. Most elmondták, mi a feladat és én majd este, naplemente után mindent elvégzek.

– Na figyelj ide. Még a végén ő szabja meg nekünk programot... A parancsnok hirtelen belékölt a zsákok közé, hogy zubbonyom egészen fehér lett a lisztől és egyre csak hajtogatta, hogy ugyanolyan rendet kell teremteni, mint a laktanyán. Megértettem, hogy arra akarnak rávenni,

hogyan dolgozzak szombaton, de egyetlen zsákra sem tettem rá a kezem. Ekkor a parancsnok így szólt.

– Akkor menjünk a politikai szervekhez. A parancsnok ment elől sietős léptekkel, én inkább szaladtam utána. Amikor odaértünk, csizmájával berúgta az ajtót. A hadnagy és a többiek, mindannyian a KISZ (Kommunista Ifjúsági Szövetség, UTC) tagjai, hirtelen talpra ugrottak.

– Mihai hadnagy, van itt egy szent, aki szombaton egy szalmaszálát sem emel fel. Tegyéél róla, hogy térjen észhez! Megérttetted?

– Előbb hadd beszéljünk kicsit, utána majd meglátjuk.

Az első kérdése ez volt:

– Mi van a ruhádon? Megvert?

– Nem, csak belökött a lisztes zsákok közé és megparancsolta, hogy rendezzük sorba őket. Én azt válaszoltam, hogy este, naplemente után minden munkát elvégzek egymagam.

– De te miért nem dolgozol szombaton?

– A szombati nyugalomnapot Isten a Teremtéskor rendelte. Kr. u. 321-ben Konstantin császár adta ki törvénybe ennek megváltoztatását. Egyes keresztények elfogadták, mások azonban nem. A császár nem Isten volt, nem rendelkezett ezzel a joggal.

– De honnan tudod te mindezeket? Mindent kívülről ismersz.

– Teológiára készültem és tanulmányoztam az egyháztörténelmet.

A tiszt így válaszolt:

– Az a véleményem, hogy egyoldalúan képezted magad. Csak vallás és vallás. Azonban még létezik tudomány és politika is...

– Igen, éppen most olvasok egy könyvet az emlősökről, amelyek születéssel szaporodnak és szoptatással táplálkoznak, majd azt írja, hogy a hüllők ezek előtt léteztek és sokkal nagyobbak voltak. De azt nem mondja, hogy miből fejlődtek ki. Összszavarodtam és abbahagytam. Nem olvastam tovább. Lehet, hogy ön kiségit ebből a dilemmából.

Majd mondtam még néhány dolgot, amit egy könyvben olvastam:

– Petre Țuțea professzor azt állítja, hogy „amikor a vallásról van szó, akkor tegyük félre a tudományt... A vallásnak annyi szüksége van a tudományra, mint nekem a náthára.”

A hadnagy ekkor a könyvtárhoz fordult:

– Készíts elő kérlek egy olvasónaplót ennek a fiatalembernek. Hat könyvet ajánlok.

Majd felolvasta az Alkotmányból, hogy Románia szavatolja a vallásszabadságot. Ezután az

irodája felé vette az irányt. Távozása után a többi jelenlevő altiszt hozzám fordult:

– Ne menjen még el. Gratulálunk a hozzászólásaihoz. Ne adja fel, mert megalapozott, igaz elvei vannak és nem tehetnek semmit ön ellen. És a császár valóban nem volt Isten és nem volt joga megváltoztatni az Istentől származó nyugalomnapot. Most hallottuk először ezt a magyarázatot. A konyhán dolgozó szakaszvezető is bejött:

– Amikor kíváncsi vagy, hogyan készítem az ételt, gyere nyugodtan hozzám.

Minden tisztelem ez iránt az ember iránt, aki mindig nagy segítségemre volt.

Hogyan rendeződött a viszonya a parancsnokkal?

Amint mondani szokás, hogy harc nélkül nincs győzelem, a három hétig tartó üldözés is a győzelem része volt. Dániel könyvében arról olvasunk, hogy Perzsia királya 21 napig állt ellen az angyalnak. Ebből kitűnik, hogy Isten nem engedi meg Sátánnak, hogy a végtelenségig kínozza bennünket.

Egy alkalommal, egy négyszemközti beszélgetésben letisztázódtak a dolgok a parancsnokkal. Ezt mondtam:

– Az a négy nap megfeszített munka, amit a laktanyán végeztem, bizonyítja, hogy mit tehettem az ön gondjának orvoslása érdekében. Meggyőződésem, hogy ön is megtesz mindent azért, hogy megoldja az én szombati gondomat.

Ő pedig így válaszolt:

– Itt a zsebemben egy kilépő, hogy holnap elmehezz a te templomodba imádkozni. De értem is imádkozz. Megérttetted?

Könnyes szemmel köszöntem meg és biztosítottam arról, hogy boldogan, teljes szívből imádkozom érte. Ez a parancsnok minden pénteken megkeresett a kilépővel, személyesen nyújtotta át nekem és barátként szorította meg a kezem. Majd egy idő elteltével a Munkaügy úgy rendelkezett, hogy szakaszunkat a mezőgazdasági szektorba költöztetik, Fetești-re. Könnyek között búcsúztam el a parancsnoktól. ■

A szerkesztőség megjegyzése:

Ioan Paraschiv testvér sok más helyzetben is megtapasztalta Isten gazdag áldásait. Sajnálatos módon azonban, helyszűke miatt nem oszthatjuk meg mindezeket. A bemutatott részlet azonban világosan szemlélteti, hogy mit tehet Isten azok által, akik teljes odaadással Neki szentelik életüket.

A Zsoltárok gyöngyszemei

Az alábbi feladatok elvégzéséhez kérhetitek születek segítségét. Így közös családi „Biblia-forgató” tevékenységben vehettek részt.

1. Keressétek meg, hogy melyik zsoltárról van szó, majd helyettesítsétek be a hiányzó szavakat és kifejezéseket. Tanuljátok meg kívülről.

1 – Az Úr az én _____

2 – nem _____

3 – füves legelőkön _____

4 – _____ megvidámítja

5 – még ha a _____ árnyékának völgyében járok is

6 – a te vessződ és _____, azok vigasztalnak engem

7 – az Úr házában lakozom, _____ ideig.

2. Keresd meg, melyik zsoltárában írja Dávid:

„Szemeimet a hegyekre emelem, onnan jön az én segítségem.”

_____ zsoltár

3. Egészítsd ki a bibliaszöveget az előbbi zsoltár alapján:

„Az én segítségem _____ van.”

4. Melyik a leghosszabb zsoltár? _____ Hány versből áll? _____

Válassz ki ebből a zsoltárból egy szép igét, és írd le ide:

Alina Chirileanu,
a Román Unió
Gyermekosztályának
igazgatói asszisztense

A mi egyházunk vagy az Úr egyháza?

Miközben önök az *Adventszemle* jelen számát olvassák, a Generál Konferencia 60. Ülésszaka már javában zajlik, esetleg a vége felé tart, vagy már csupán emlék. Függetlenül attól, hogy éppen hol tart ennek az eseménynek a napirendje, a mikrofonnál, a fiókban vagy az archívumban, mindenkit arra biztatok: folytassátok az imádkozást!

Az utóbbi időben sok szó esett a San Antonio-i gyűlésről és gyakran, sajnálatos módon annyira ellentmondásosan, hogy a közösség zöme hol a bizalom, hol a kishitőség között ingadozik. Terjedelmesen tárgyaltak egyházunk Generál Konferencia ülészsaka utáni jövőjéről. Sok esetben pedig az egyház Ura teljesen elfelejtődött. Ezen eszmecserek közepette mit vár el tőlünk Isten? Feladatunk, hogy kezdeményezzünk, előterjesszünk, majd védelmezzünk bizonyos személyes álláspontokat, melyeket a „felfedezés” szintjére emelünk, vagy maradjunk meg a már kinyilatkoztatott, ismert dolgok mellett és azokat védelmezzük Isten eszközeivel? A Generál Konferencia utóbbi három ülészsakán különböző minőségben vettem részt. Először mint kiküldött képviselő, majd mint különleges meghívott, végül egyszerű látogatóként. Minden alkalommal előre ismertem a napirendet, különböző repülőtereken találkoztam más képviselőkkel és elragadtatva beszélgettünk a nagy ünnep izgalmasában. Türelmetlenül vártuk, hogy együtt énekelhessük a többi, mintegy 70 000 hívővel az „Áldott reménység” című éneket, de még soha nem özönlött el annyi elektronikus, írott és szóbeli üzenet az országból és külföldről, mint most, a 60. ülészsakkal kapcsolatos nyilvánvaló vagy rejtett veszélyekkel kapcsolatban.

Nem mellőzöm és nem is hagyom figyelmen kívül ezeket az aggódo testvéri véleményeket. Ellenkezőleg, őszintének, az egyház javára és egységének megőrzésére valónak tartom őket. Aggodalmunknak azonban van határa. Amikor megértjük, hogy már jóval létezésünk előtt az Ő áldozata árán megváltott teremtmények voltunk, hogy senki nem szereti az egyházat jobban Annál, mint aki meghalt érte, hátra kell lépünk, félreállunk a kormánykeréktől és megkérünk a Vezetőt, aki méltó és nagy csodákra képes, hogy az út végéig irányítson minket.

Az olyan megjegyzések, hogy „ha egy bizonyos döntés születik, akkor én már nem tartom az Ő menyasszonyának ezt az egyházat”, nem csak hitetlenségről tanúskodnak, hanem károsak, az ellenség javát szolgálják.

A kérdésre, hogy „ki képezi a Hetednap Adventista Egyház legfelsőbb tekintélyét”, csak egyetlen helyes válasz lehetséges: Jézus Krisztus ennek az egyháznak a Feje, aki a Szentlélek által beszél a Generál Konferencián keresztül. „Isten tervezte úgy, hogy egyházának képviselői a föld minden szegletéből, tekintéllyel bírnak, amikor részt vesznek a Generál Konferencia ülészsakán. Sokak számára kísértést jelent, hogy egyetlen ember vagy egy csoport ítélőképességének tulajdonítsák mindazt a befolyást és tekintélyt, amelyet Isten az Ő egyházába helyezett, a Generál Konferencia ítélőképessége és hangja által, amely azért gyűlt össze, hogy megtervezze az Ő munkájának előrehaladását.” (9T 260)

Az elmúlt években soha nem kerestem annyi szorgalommal a Proféta véleményét a történelem végidejének egyházáról, mint most, a Generál Konferencia 2015-ös ülészsaka előtt. Olvassátok el az alábbi „tudósítást” a SperanțaTV San Antonio-i küldöttének közvetítésében: „Mit gondoltok, ki volt velünk már a konferencia megkezdése óta? Mit gondoltok, ki tartotta távol az elfogadhatatlan álláspontokat, amelyek általában felvetődnek az ilyen közgyűlések alkalmával? Ki járkált ennek a Szentélynek a széksorai között? A menny Istene és az Ő angyalai. Ők nem azért jöttek ide, hogy szét-húzást keltsenek, hogy pusztítsanak, hanem azért, hogy jó és békés gondolatokra ihlessenek. Az angyalok velünk voltak, hogy vezessék Isten munkáját és távol tartsák a gonoszság erőit, hogy Isten terve megvalósuljon és ne ütközzön akadályokba. Isten angyalai dolgoztak közöttünk. Soha életemben nem csodálkoztam még annyira, mind amikor láttam, hogyan változtak meg a dolgok ezen a találkozón. Isten rendelte így. Nem a mi érdemünk. Megkaptam az utasításokat, de ameddig a gond nem került orvoslásra, nem értettem, miről is van szó. Isten angyalai jelen voltak ezen a gyűlésen. Vágyom arra, hogy mindannyian elismerjétek ezt és emlékezzetek Isten ígéretére, hogy Ő begyógyítja népe sebeit.”

A tudósító Ellen White volt (*The General Conference Bulletin*, 1901. április 25., 463–464. old.). ■

Marius Munteanu, a Hetednap Adventista Egyház Román Uniójának elnöke

A FÁJDALOMBAN EGYÜTT ÉRZŐ ISTEN

Kovács Árpád

Ez a mű abban segít, hogy Isten kérdőre vonása helyett, vagy őseink, családtagjaink hibáztatása helyett magunkba nézzünk, és elismerjük, hogy mi csak homályosan látunk néhány apró részletet a történésekből, de Isten kezdetől látja a véget. Ahogyan haladunk az olvasással, egyre inkább azt érezzük, hogy az eddig ismert elméleti tudásunkat gyakorlati ismeretre váltjuk fel, és a könyv egésze személyes kapcsolatra hangol Istennel, aki él, hat és aktívan beavatkozik minden ember életébe.

(Kovács-Bíró János)

A könyv kapható a Sola Scriptura könyvesboltokban, illetve megrendelhető az alábbi telefonszámokon:

Kolozsvár: 0264-599 413; 0745-513 229

Marosvásárhely: 0265-249 828; 0740-101 040

CG 52697

10 LEJ

evs
editura viață și sănătate